

NAŠA LUČ

oktober 2007, letnik 56, številka 9

M E S E Č N I K Z A S L O V E N C E P O S V E T U

NAŠA LUČ

Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diakonov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

100 let
Rafaelove
družbe

Zaupanja se ne da naročiti ali kupiti	2
100-letnica kronanja milostne podobe	5
Sol	6
»Križan bil, umrl in bil v grob položen«	7
Zaljubljeni v drugega	8
Slinovce	9
Prižnice in politika	10
Odkritje spomenika Karlu Mauserju v Podbrezjah	11
Na kratko	12
Slovenija moja dežela	14
Iz življenja naših župnij	16
Dolgo potovanje k tebi	39
Lučkin kotiček	41
Malo za šalo	42
Oglasi	43

Prva str. ovitka: Gašper Furman: Misijonarka
Druga str. ovitka: Ubald Trnkoczy: Soline
Tretja str. ovitka: SKM Stuttgart: Srečanje v moji domovini
Četrta str. ovitka: Gašper Furman: Stoletnica kronanja blažene podobe

Volitve predsednika republike Slovenije bodo v nedeljo, 21. oktobra, je po slovesnem podpisu odloka o razpisu volitev pojasnil predsednik državnega zbora France Cukjati. Tako se glasi zapis na spletni strani državnega zbora RS.

Slovenci bomo v samostojni državi dobili tretjega predsednika, ki bo predstavljal Slovence tako doma kot po svetu. Čeprav ima pri nas predsedniška funkcija bolj protokolarne obveznosti, je to vsaj na simbolni ravni zelo pomembna funkcija. Slovenci še nikoli do sedaj nismo imeli predsednika, ki bi bil kristjan. To mislim dobesedno, saj je bila izjava nekdanjega predsednika Milana Kučana, da izvira iz protestantske družine, bolj floskula in volilno slepilo kot pa realno stanje njegovega duha. Tudi za sedanjega predsednika dr. Janeza Drnovška ne moremo najti nobene povezave s krščanstvom. Sam se v zadnjih letih vse bolj giblje v sferah iskanja nekakšne indijske ali kdo ve katere mešanice vzhodnjaške filozofije, ki naj bi zapolnila njegovega nemirnega duha. Tega mu vsekakor ne moremo oporekati. Toda v javnosti daje vtis nekakšne izgubljenosti sredi tega sveta, na nas državljane pa zmeraj bolj gleda z očmi svojega iskanja in idejami, ki so povprečnemu državljanu tuje in nenavadne. Vse bolj se tudi izogiba svojim predsedniškim obveznostim, se umika v svoj svet, da ne govorimo o nesodelovanju s slovensko vlado in o tem, da v zadnjem času ni sprejel treh pomembnih politikov, ki so bili na uradnem obisku v Sloveniji. Zares čudno in nenavadno obnašanje za predsednika države. In tako smo Slovenci postavljeni pred novo izbiro. Za dobo petih let bomo izvolili novega predsednika, ki naj bi združeval in ne ločeval, ki naj bi sodeloval in povezoval nas državljane in z jasno besedo ter avtoriteto kazal na nepravilnosti, ki se dogajajo v državi. In nenazadnje nas bo predstavljal po svetu, ljudje nas bodo ocenjevali po njegovih stališčih, ki jih bo predstavljal tudi v našem imenu.

Začel se je »predsedniški ples«, v katerem kot resni kandidati nastopajo trije možje. Vsi trije poskušajo nastopiti čim bolj neodvisno od aktualne politike, tako da so se vsi trije (Lojze Peterle - podpora vseh treh pomladnih strank N. Si, SLS in SDS; Danilo Türk - podpora SD, DESUS in Združenje Zares; Mitja Gaspari - podpora LDS) odločili za zbiranje potrebnih 5.000 podpisov volivcev. Najprej je to uspelo Lojzetu Peterletu, ki je v manj kot štirih urah zbral potrebno kvoto, ostala dva sta za to potrebovala kar nekaj dni. In po vseh projekcijah se zdi, da je Peterle kandidat, ki ima največjo podporo med volivci. Ali bo njegovo geslo »Različnost da, razdeljenost ne!« uspelo prepričati večino volilnega telesa (1.696.473 volivcev), pa bomo videli 21. oktobra oziroma v primeru drugega kroga v nedeljo, 11. novembra.

Vabim vas, dragi rojaki, da opravite svojo državljansko dolžnost in skupaj izberemo predsednika, na katerega bomo ponosni tako doma kot po svetu. Vse dobro!

Ljubo Bekš

Zaupanja se ne da naročiti ali kupiti

V prejšnji številki Naše luči ste lahko prebrali razmišljanje prof. dr. Andreja Finka iz Argentine, tokrat pa se bomo osredotočili na naše evropske razmere slovenskega izseljenstva. O njih je v Državnem zboru spregovoril msgr. Janez Pucelj, ki je kot delegat slovenskih izseljenških duhovnikov zadolžen za pastoralno oskrbo vseh rojakov, ki se zbirajo na katoliških misijah po Evropi. Njegov prispevek poskuša osvetliti vsakodnevne težave, s katerimi se srečujejo rojaki po svetu v odnosu do svoje matične domovine. Res je, da je ta naredila določene korake v prid reševanja teh težav, vendar imajo izseljenci še vedno dostikrat vtis, da vse še ne teče tako, kot bi moralo. Samo sprejetje potrebne zakonodaje še ne pomeni, da smo naredili vse. Potrebno ji je vdahniti življenje, jo postaviti v realnost in jo približati ljudem. Upam, da bodo tudi razmišljanja, ki jih objavljamo v Naši luči, pripomogla, da se bo kaj premaknilo naprej še hitreje, predvsem pa v smeri, ki bo izseljencem prijazna in naklonjena. Vsi se dobro zavedamo, da ne moremo popraviti tistega, kar je bilo zamujeno. Lahko pa naredimo veliko za naprej, da se ne bi dogajale nove krivice in nove težave. Izseljenci na domovino dostikrat gledajo drugače kot tisti, ki stalno živijo v domovini. Zato je že čas, da jim prisluhnemo vsi, tako tisti v domovini kot tisti na tujem, ki so na kakršen koli način odgovorni za slovenske skupnosti.

Spoštovani g. predsednik DZ, predstavniki državnih ustanov in nevladnih združenj, spoštovani udeleženci VII. vseslovenskega srečanja v DZ!

Poznamo izkušnjo, ko ti nekdo reče misel s posebnim naglasom, pa preslišiš in sogovornik jo ponovi drugič in tretjič. Pomisliš, saj nisem gluha, in rečeš: »Dobro, dobro. Sem te slišal in razumel.« Vendar se prav to ni zgodilo. Oni je utihnil, ker ni naletel na odprto uho. Tebe zagreni misel, da spet nisi znal biti na razpolago prijatelju, ko je nekaj iskal pri tebi.

Te stvari se nam dogajajo tudi v odnosu med državo Slovenijo in Slovenijo v zamejstvu in izseljenstvu.

Domovino cenimo. Slovenska država je izjemen, na novo vzpostavljen temelj v obrambo in razcvet slovenske nacionalne biti. Nudi nam okrepljeno zaledje naše kulturne zavesti. Slovencem doma in na tujem je dragocena, v narodnem pomenu sveta dobrina. Njen nastanek ima pridih presežnosti racionalnega. Nismo je prejeli v sanjah, ampak je sad ljudi, ki so verjeli, da je narod zrel in sposoben zanjo. Samo zato je Slovenija tu, je stvarnost naših dni za nas in za vse druge. Živimo v prepričanju, da znamo razumeti milostni trenutek zgodovine in smo odločeni zastaviti vse svoje moči za blagor domovine. Stvar dobro kaže.

Teja Ljubič iz Brkinov igra Zdravljico na shodu pariških Slovencev.

Gospod veleposlanik s soprogo in Tejo na shodu pariških Slovencev

Tudi Slovenija za mejo in v svetu je s tem postala realnejša in bolj opredeljiva, vidnejša v nacionalnem konglomeratu sveta. Živi iz življenjskega navdiha domovine in deluje v tujem okolju na svojski, njej lasten način. Njena živost je merljiva na bivanjski in kulturni ravni. Dokazuje, da je slovenstvo sposobno neposrednega soočenja z drugimi bogatimi kulturami. Tudi to je znamenje dozorele suverenosti. Slovenija za mejo in v svetu je vredna priznanja in spoštovanja, upoštevanja in pozornosti do tiste mere, ki ji zagotavlja primeren posluš za besede, izgovorjene v domovino poudarjeno, tudi dvakrat in trikrat.

Izseljensko slovenstvo

Uporabljamo izraze 'ameriški Slovenci, nemški, francoski, kanadski, argentinski, avstralski Slovenci in zamejski Slovenci'. Zdi se, da v zavesti Slovencev v domovini ti izrazi vendarle nimajo enake vrednostne teže. Zamejci imajo pravico biti in obstati, vendar njihove skupnosti slabijo. Izseljenci so še, vendar se bodo utopili, v naslednjih generacijah bodo prenehali biti Slovenci, že danes najbrž niso več povsem naši. Tako 'modrovanje' se sliši in kroži po domovini. Za resnična vprašanja Slovencev zunaj domovine imajo javnost in mediji malo posluha. Od tu naprej ni daleč do vprašanja, ali je vredno toliko denarja in naporov zanje?

Tukaj zbrani pa govorimo o zavestni pripadnosti, ki jo sami tudi izpričujemo.

Če je čemu pametnemu namenjeno to današnje srečanje v Državnem zboru in vsak takšen shod, potem je to prav gotovo v iskanju in ubiranju poti bolj resnicoljubnih in spoštljivih odnosov med tremi Slovenijami, ki je dejansko samo ena. Brez tega namena bi bi-

Najmlajši iz slovenske pariške skupnosti. Pred skupnim kosilom še vrtnica za mamico

lo vse to srečevanje neopravičljivo. Brez življenjskega soka bi bilo nezmožno za rast in razvoj in pridelek našega početja bi bil kisl lesnika.

Zasleduje nas izzivalno vprašanje: Veš Slovenec svoj dolg? Želimo 'slovenško celo', to je duhovno in kulturno enoto treh Slovenij?

Osveščamo se med seboj zbrani na tem kraju in zato srčno pozdravljam ta zbor, ki postaja simbolni dogodek skupnega prizadevanja vladnih struktur in civilnih združenj, ki vidijo svoje poslanstvo v načrtnem delu za življenjske stike med matico Slovenijo in njenimi rojaki za mejo in po svetu.

Med zakonodajo in življenjem

Samostojna država Slovenija je dosegla opazen napredek in žanje priznanja na mnogih področjih. Samostojnost in vključitev v Evropsko zvezo sta nam odprli nove vidike razvoja, odkrili sta mlade moči in novo podjetnost ne le na ekonomskem področju. V zamejstvu in po svetu so te pogumne odločitve in dogodki dvignili našo nacionalno zavest in ponos na novo raven.

Spreminja se tudi odnos RS do Slovencev zunaj domovine. Veselimo se vsakega novega koraka v pravo smer in obenem spoznavamo, kako dosedanji dosežki capljajo za stvarnostjo. Pokaže se vedno znova, kaj vse še manjka ali ni dovolj dobro urejeno.

Kaj je z našim narodnim programom?

Zakon o odnosu RS do Slovencev v zamejstvu in po svetu ostaja brez navodil, kako ga je treba razlagati, nebogljen v skladišču dobrih namenov. Njegovih zagovornikov in kritikov najbrž tudi med nami ne manjka. Eni in drugi pa imajo prav samo tako dolgo, dokler dopuščajo med seboj stvaren dialog, kjer iščejo nadaljnje korake za pospešeno pot k cilju.

Vsekakor je treba poudariti prizadevanje vladnega Urada in Komisije DZ, prav tako delovanje nevladnih društev, ki vzdržujejo stike in nudijo pomoč Slovcem v zamejstvu in po svetu. Odpirajo se novi prostori dialoga.

Dokaj odločilen dejavnik pa je tudi politična volja, ki lahko pospeši ali zavira razvoj odnosov RS do svojih ljudi na tujem. In v tem območju so se po osamosvojitvi odvijali tudi procesi, ki nam niso bili všeč. Vse, kar je ostalo nedorečeno in neopravljeno, ostaja naloga za danes in jutri.

Slovenstvo zunaj domovine potrebuje načrtno delo, ki bi povežalo vse moči, človeški in intelektualni potencial iz zamejstva in izseljenstva. Kjer se delitve rojakov po političnih smerokazih razkrajajo počasi in zrak ostaja zatohel, se je temu treba posvetiti skrbno.

Slovensko izseljenstvo potrebuje več notranje konsolidacije, kar bi našlo izraz v večjem in bolj organiziranem sodelovanju med nami. S tem bi si zagotovili kompetentno predstavniško strukturo skupnih interesov do države Slovenije na ekonomskem, kulturnem in političnem področju - vse do voljenih poslancev v državnem zboru.

Vredno je pretehtati, ali smo zamejci in izseljenci sposobni postati subjekt, ki v vitalnih vprašanjih naše eksistence govori sam zase z enotnim glasom? Vprašanje pomeni nek vidik naše soodgovornosti za Slovenijo v celoti.

Zato visi usoda slovenskega življa zunaj domovine nad

nami, ki smo in delamo na raznih področjih v njem in zanj.

Matica pa je in ostaja tu, na domači zemlji domovine in zamejstva. Izseljenci se s hrepenenjem oziramo vanjo.

Domovina, ti si kakor zdravje

Samo ob tem izviru lahko zastavimo še bolj načrtno delo za dobrine, ki jih danes še pogreša Slovenija za mejo in po svetu. Postavimo si čim bolj jasno vsaj delne cilje, ki so nam vredni napora, da bi jutri imeli, kar nam danes manjka.

Morda je res največji dar, ki si ga moremo privoščiti, narodna skupnost v prijaznem, soodgovornem odnosu. Zaupanja se ne da naročiti ali kupiti. Spodbudi ga, kdor opravlja delo za skupnost zanesljivo in vztrajno - in dobrohotno spremlja druge. To rojeva dobre občutke in v takem vzdušju nastaja zdrav prostor za velike ideje in sproščeno požrtvovalnost posameznikov. Brez tega ni nobena skupnost na tujem zdržala do danes in se ne bo krepila v prihodnosti.

Vrlin te vrste je med nami veliko, le povezovati jih ne znamo vedno najbolje. Kjer to uspeva, je blagoslov zagotovljen. Tudi na ravni današnjega srečanja je pred nami ta izziv in, menim, da ne kaže slabo. Vendar bo treba opraviti še veliko dela, da bodo na naši njivi obilno zoreli vsakovrstni dobri sadovi, da bo vse prizadevanje še bolj načrtovano in usklajeno in tako še v veliko večjo korist mnogim našim rojakom.

Kovači živorodnega slovenstva naj vzamejo pravo orodje v roke in Bog naj živi to pošteno rokodelstvo.

Polhograjčani s polhovkami med nastopom pri rojakih v Stiringu v Franciji

100-letnica kronanja milostne podobe

V soboto, 1. septembra, smo v narodnem svetišču na Brezjah praznovali 100-letnico kronanja milostne podobe Matere Božje.

Velika množica vernikov je napolnila prostor pred svetiščem, kjer je ob somaševanju vseh slovenskih škofov in množici duhovnikov sveto mašo daroval kardinal dr. Franc Rode. V homiliji je spregovoril tudi o vsebini in pomenu tega, za slovenski narod tako velikega dogodka. Med drugim je dejal: »Ko je ljubljanski škof Anton Bonaventura Jeglič 16. marca 1907 Sveti sedež prosil za dovoljenje, da okrona milostno podobo Marije Pomagaj na Brezjah, je kot razlog navedel, da »to svetišče množično obiskujejo ne le verniki ljubljanske škofije, temveč tudi iz vseh sosednjih škofij.«

Dan po slovesnosti je dr. Jeglič v svoj dnevnik zapisal: »V nedeljo, 1. septembra, sem na Brezjah v imenu svetega očeta opravil kronanje slike Božje Matere. Hvala Bogu! Slovesnost krasna. Ljudstva do 30.000 ... Vse v najlepšem redu in sveti navdušenosti. Spovedoval sem 18 ur. Govoril glasno, počasi in dosti lahko.« Kot poroča kronist, si v tej ogromni množici »videl poleg Hrvata, slovenskega Korošca, zraven Primorca in Istrijana, Štajerca od skrajne ogrske meje, na Kranjskem pa sploh ni župnije, ki ne bi bila zastopana v manjšem ali večjem številu«.

Tako je bilo torej pred sto leti, ko je slovenski narod prvič v Mariji pozdravil svojo kraljico. Dejanje škofa Jegliča, človeka z močno narodno zavestjo in izrednim pastoralnim čutom, je imelo v prvi vrsti verski, duhovni pomen, pa tudi narodno in – ante litteram – državniško razsežnost. S tem dejanjem je škof Jeglič Brezje razglasil za narodno svetišče vseh Slovencev, kar je Slovenska škofovska konferenca 1. januarja 2000 tudi uradno potrdila. Odtlej so Brezje kraj naše istovetnosti, kraj, na katerem bije katoliško srce Slovenije. S kronanjem brezjanske Matere Božje se je škof Jeglič

vklučil v tradicijo evropskih narodov, ki so Marijo okronali kot svojo kraljico in mater. Tako Ogrska velja od sv. Štefana dalje kot »regnum marianum«, prav tako Bavarska in Avstrija, ki sta se po svojih vladarjih izročili v Marijino varstvo. Leta 1638 je kralj Ludvik XIII. Mariji posvetil Francijo, nekaj let kasneje (1644) je enako storil tudi portugalski kralj Janez IV. Desetletje pozneje (1656) je poljski kralj Jan Kazimir V. po zmagi nad Švedi razglasil Marijo za zavetnico in kraljico Poljske. Znano je, kako že stoletja hrvaški narod časti Marijo kot »kraljico Hrvatov«.

Kaj pomeni naslov kraljice in dejanje kronanja? Krona, ki jo vidimo npr. na kranjskem orlu, je simbol suverenosti, znamenje vrhovne oblasti, lastne narodu. Z obredom kronanja vladar simbolično izroči Mariji oblast nad narodom in ga zaupa njenemu varstvu. Ona je odslej varuhinja, zavetnica in kraljica naroda in dežele. Slovenci nismo imeli kralja, ki bi deželo izročil Mariji in jo razglasil za kraljico, imeli pa smo škofa s kraljevskim srcem, ki je to storil pred 100 leti, ko je bil slovenski narod še versko homogen in duhovno povezan na temelju krščanskih vrednot. Tedaj smo postali Marijin narod.

Podobo brezjanske Marije Pomagaj je leta 1814 naslikal kranjski slikar Leopold Layer. Marija je na tej sliki srečna, ljubeča mati, ki zgovorno izraža veliko ljubezen, s katero se sklanja k Sinu in s katero se je Sin zaupno in ljubeznivo oklepa. Istočasno je na podobi čudovito prikazana Marijina dobrotna naklonjenost do častilcev, h katerim je obrnjena. Razumljivo je, da ta ljubezniva Mati zbuja toliko zaupanja, da ga Bog plačuje z izrednimi uslišanji. V katoliški Cerkvi je navada, da se podobe, ki so pri ljudeh posebno v časteh, kronajo. Na osnovi izrednih uslišanj na Brezjah se je porodilo hrepenenje, da bi kronali tudi podobo Marije Pomagaj. Željo so začeli udejanjati frančiškani, varuhi milostne podobe, veliki Marijin častilec škof dr. Anton Bonaventura Jeglič pa je leta 1907 prošnjo za dovoljenje posredoval Svetemu sedežu v Rim. Škof Jeglič je z dovoljenjem papeža sv. Pija X. z zlatima kronama slovesno kronal Marijo in Božje Dete v njenem naročju. Kroni je izdelal zlatar Ivan Kregar v Ljubljani. Angelska nedelja je od takrat za Brezje poseben praznik.

Sol

»Vi ste sol zemlje!« je zaklical Jezus učenecem in veliki množici ubogih in prav zaradi tega ne samovšečnih ljudi v govoru na gori. In dodal je: »Vi ste mesto na gori in luč sveta.« To je velika odlika in obenem naloga, pa tudi odločna zahteva in predvsem velika obljuba našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Kristjan, Kristusov učenec naj bi bil blaga in prav odmerjena začimba za svet. Sol kot začimba potrebuje pravo mero. Kjer je manjka, je jed neokusna, prazna. Kjer je je preveč, je učinek podobno neprepričljiv. Kjer nastopajo kristjani brez samokritične in načelne odločnosti do sebe in obenem prizanesljivosti do drugih, tam hitro nastane moralna in kulturna praznina in nepotešenost, zavladata hladna legitimnost in duhovna utrujenost.

Preveč soli seveda prav tako pokvari juho. V preslanem Mrtvem morju ne more živeti nobeno živo bitje. To v prenesenem pomenu pomeni, da kristjani lahko drugim življenje krepko »zasolijo«, če izgubijo ravnotežje med črko in duhom, med zakonom in evangelijem, med pravico in ljubeznijo. Pravi kristjan ni enodimenzionalni moralist, ampak ljubeči svetnik, čigar ljubezen seveda vsebuje prvino strogosti do sebe in do drugih. To poslednje seveda z globoko razvitim čutom do stopenje, kje je sopotnik na poti posnemanja Kristusa.

Kristjani smo vedno v nevarnosti, da izgubimo ravnotežje, ki je potrebno, da smo lahko v svetu, v družbi razmeram primerno blagodejna sol. Že v prvi generaciji

veljajo Cerкви v Laodikeji v Mali Aziji svarilne besede: »O, ko bi le bil mrzel ali vroč! Ker pa nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen, sem na tem, da te izpljunem iz svojih ust« (Raz 3,16). Mlačne kristjane Sveto pismo primerja z neokusno, postano, neužitno vodo. Nasprotnje mlačnega kristjana je farizejski kristjan, ki ne pozna ljubezni. Njemu velja kritična beseda, ki jo je izrekel Jezus o te vrste vernikih: Imajo gorečnost brez spoznanja in usmiljenja. Ljubezni hočem, ne žgalne daritve.

Kristjan kot sol sveta naj bi svet, družbo 'posolil' tako, da bi jo napravil užitno in jo obvaroval pred gnilobo. Sol za družbo je uresničen Jezusov evangelij.

V zgodnjih časih krščanstva so se morali odrasli krstni kandidati leto ali dve, kasneje celo tri leta in več pripravljati na krst. Na tej dolgi poti je bil tudi obred podelitve duhovnega pomena soli. Učencu so dali na jezik drobec soli z besedami: »Prejmi sol modrosti!« Bodoči kristjan je prejel v užitek sol z naročilom, da postane sam sol: Spominjaj se človek, da si, da bi lahko bil, da naj bi postal sol, kruh in luč sveta, kamor te postavlja Gospod, če ta dar in to poslanstvo sprejmeš.

Tudi pri krstu otrok je bil običaj, da so dojenčku dali malo soli. V sedanjem, prenovljenem krstnem obredu podelitev soli ni več predvidena. To bi smeli danes celo dokaj zavestno obžalovati, ker s tem odpade opozorilo na poslanstvo, da je kristjan sol družbe, dnevna začimba malega in velikega sveta. Sodobnemu svetu, ki je postal tako zelo utrujen, je ta sol prav zares potrebna.

Edini nosilci tega pa smo verni kristjani, ki nam je vera v Jezusa Kristusa še vedno najdragocenejša vrednota našega življenja in edino upanje vsega človeštva.

»Križan bil, umrl in bil v grob položen«

116. Ali je Jezus nasprotoval Izraelovi veri v enega Boga in odrešenika?

Jezus ni nikoli nasprotoval veri v enega Boga, tudi tedaj ne, ko je izvrševal najodličnejše božje delo, ki je dopolnjevalo mesijanske obljube in ga razodevalo enakega Bogu: odpuščanje grehov. Jezusova zahteva, naj verujejo vanj in se spreobrnejo, omogoča razumeti tragično nerazumevanje velikega zboru, ki je privedlo do sodbe, da Jezus zasluži smrt kot bogokletnik.

117. Kdo je odgovoren za Jezusovo smrt?

Jezusovega trpljenja in smrti ni mogoče pripisovati niti vsem tedaj živečim Judom brez razlike niti drugim Judom, ki so potem prišli v čas in prostor. Vsak posamezni grešnik, se pravi vsak človek, je tako rekoč povzročitelj in orodje vseh muk, ki jih je pretrpel Odrešenik. Za krive tega strašnega hudodelstva moramo imeti tiste, predvsem če so kristjani, ki spet in spet padajo v grehe in se naslanjajo v zablodah in grehah.

118. Zakaj Kristusova smrt spada v odrešenjski božji načrt?

Da bi vse ljudi, zapisane smrti zaradi greha, spravil s seboj, se je Bog iz ljubezni odločil poslati svojega Sina, da bi se izročil smrti za grešnike. Jezus je umrl, »kakor je v Pismih«. Njegova smrt je bila napovedana v Stari zavezi, zlasti kot daritev trpečega služabnika.

119. Na kakšen način je Kristus samega sebe daroval Očetu?

Vse Kristusovo življenje je svobodna daritev Očetu, da bi izpolnil njegov načrt odrešenja. Jezus daje »svoje življenje v odkupnino za mnoge« (Mr 10,45) in tako spravi z Bogom vse človeštvo. Njegovo trpljenje in njegova smrt razodevata, kako je njegova človeška narava svobodno in popolno orodje božje ljubezni, ki hoče zveličanje vseh ljudi.

120. Kako se Jezusova daritev izraža pri zadnji večerji?

Pri zadnji večerji z dvanajsterimi apostoli na večer pred svojim trpljenjem Jezus vnaprej izvrši, se pravi, izrazi in uresniči prostovoljno daritev samega sebe: »To je moje telo, ki se daje za vas«, »to je moja kri, ki

... se preлива« (Lk 22,19-20). S tem Jezus hkrati postavi evharistijo kot »spomin« (1 Kor 11,25) svoje daritve in svoje apostole za duhovnike nove zaveze.

121. Kaj se dogaja v smrtnem boju na Oljski gori?

Kljub grozi, ki jo smrt povzroči v povsem sveti človeški naravi »začetnika življenja« (Apd 3,15), se človeška volja Božjega Sina podreja Očetovi volji: da bi nas odrešil, Jezus sprejme to, da na svojem telesu nosi naše grehe in postane »pokoren do smrti« (Flp 2,8).

122. Kateri so učinki Kristusove daritve na križu?

Jezus je svobodno daroval svoje življenje v pravno daritev, se pravi, da je popravil naše krivde in zadostil zanje s popolno pokorščino svoje ljubezni vse do smrti. Ta »ljubezen do konca« (Jn 13,1) Božjega Sina spravi z Očetom vse človeštvo. Kristusova velikonočna daritev torej na edinstven, popoln in dokončen način odkupi vse ljudi in jim odpre občestvo z Bogom.

123. Zakaj Jezus kliče svoje učence, naj vzamejo nase svoj križ?

Ko Jezus kliče svoje učence, naj »vzamejo svoj križ in hodijo za njim« (Mt 16,24), hoče pridružiti svoji odrešilni daritvi prav tiste, ki so prvi deležni njenih dobrot.

124. V kakšnem stanju je bilo Kristusovo telo v grobu?

Kristus je resnično umrl in bil resnično pokopan. Toda božja moč je obvarovala njegovo telo trohnenja.

Zaljubljeni v drugega

Živo, Petra! Že več let sem skupaj s fantom. Dobro se razumeva in imam ga zares rada. Kljub temu pa se mi zadnje čase dogaja, da začnem misliti na nekoga drugega. Tudi ko ga srečam, se počutim prav zaljubljeno - srce mi razbija in v nekaterih stvareh se mi zdi, da sva kar sorodni duši. Težko mi je, ker se s fantom razumem; čeprav poznam njegove napake, vem, da je dober človek. Ne bi ga hotela razočarati. Obenem pa ne vem, ali se ne bi bolje ujela z drugim? Kaj pomeni to razbijanje srca ... Da je, če hočem biti poštena, čas za zamenjavo? - Tudi prijateljica ima podobne težave.

Martina in Polona

Živo, punc! Sprašujeta me, kako se odločiti med staro ljubeznijo in novim utripanjem srca. Ali je bolje ostati zvest staremu prijatelju, zvezi, ki si jo utrjevala doslej, ali jo prekiniti in pričeti nekaj novega. Zame ta dilema ponuja »podvprašanje«. Prvo je, kakšna je povezanost med zaljubljenostjo in ljubeznijo.

Sama sem prepričana, da je ljubezen veliko več kot zaljubljenost. Za zaljubljenost ni treba storiti veliko. Preprosto se ti »zgodí«. Seveda lahko hraniš plamene z domišljijo, z razmišljanji ... vendar je to bolj ali manj spontana reakcija na neko bitje, ki iz različnih razlogov neobičajno pritegne tvoja čustva, pozornost ...

Zaljubljenost je lahko izhodišče ljubezni, vendar prehod zahteva svoj čas. V tem času pa je prostor za preverjanje, v katerem spoznaš, koliko ti je drugi v resnici blizu, ali sta oba pripravljena na resnejšo zvezo, ali imata ob sorodnostih in pomembnih razlikah dovolj skupnih ciljev, da si želita deliti skupno pot, ali se znata pogovarjati in skupaj reševati nastale nesporazume, si lahko zaupata in se odpreta drug drugemu itd. Ljubezen je zato odločitev za drugega. »Ja, všeč si mi in hočem te imeti rada takega, kot si, s teboj sem pripravljena iti na skupno življenjsko pot.« Ves čas hoje skupaj je namenjen temu preverjanju in medsebojni graditvi.

Toda kljub temu da z nekom začneš prijateljstvo, se ti lahko zgodi, kot se je vama, da se spet zaljubiš. Kako pogosto, je odvisno tudi od značaja, vendar je to »normalen« pojav. Ko si nekaj časa z nekom skupaj in je prvi val občudovanja mimo, se sploh hitro zgodi, da srce utripne pred kom drugim, kjer mu sicer ne bi bilo treba. Toda to ne pomeni, da je konec ljubezni, niti ne pomeni nezvestobe, če sama ne iščeš za to priložnosti. Pomeni pa, da si v času, ko se moraš odločiti. Ljubezen utrjujemo tudi z zvestobo v trenutkih, ko so možna razpotja. S tem nočem reči, da moraš na

vsak način ohraniti staro prijateljstvo. Toda pameten način preverjanja, ali ostati s fantom, bi bil najprej, da razmisliš o kvaliteti vajinega razmerja in o tem, kako ga lahko gradiš naprej. Zakaj želiš biti z njim, ali ga želiš ljubiti ... Kajti vse možnosti imaš, da boš čez dve ali tri leta v enakem položaju, le z drugimi fanti - v vlogi tvojega zdajšnjega bo nov in nov moteči element vajine harmonije bo spet nekdo, ki bo nepopisno zanimivejši ... Torej, upoštevala bi, da je za dobro družino potrebno graditi ljubezen z odločitvami; če pa v tem času pripravljanja vidiš, da si se pri drugem zmotila, da sta si preveč različna, da mu ne moreš zaupati, se pač odločiš temu primerno.

Toda ne zaletita se! V nas je nekaj, kar nas žene, da bi spoznali nekaj novega in znamo pričakovati sanjske izpolnitve od nekoga drugega, čeprav imamo možnost vso ljubezen, ki jo potrebujemo, že tukaj, v odnosu, ki ga živimo. In dodala bi: če se znata obračati na Boga, vama je to lahko vir in pomoč za življenje prave ljubezni.

Petra

Slinovce

Podružnična cerkev Matere dobrega sveta. Informacije: Župnijski urad Kostanjevica, Oražnova 25, 8311 Kostanjevica na Krki. Dostop: iz Kostanjevice (odcep pri mostu) z avtom do cerkve, z avtobusom do vznožja. Glavni romarski shod: jesenska kvatrna nedelja.

Med najbolj znana in slikovita srednjeveška mesta na Slovenskem lahko z gotovostjo prištejemo Kostanjevico na Dolenjskem. Na otoku, ki ga obliva Krka, stoji naselje. Na vsaki strani ga kakor stražarja čuvata farna cerkev svetega Jakoba in podružnica svetega Miklavža. Nedaleč stran, odmaknjen od posvetnega hrupa, stoji nekdanji cistercijanski samostan. S svojimi velikimi stavbami in čudovitimi arkadnimi hodniki sodi med najlepše v Evropi. Kakor se spodobi starodavnemu mestu in cistercijanski opatiji, kjer se še posebej časti Mati božja, je v bližini Kostanjevice tudi božja pot. Veliko Slovencev je že obiskalo Kostanjevico in njen samostan, manj pa je takih, ki so poromali na milostni kraj Slinovce, kjer Marija kot Mati dobrega sveta deli milosti že stoletja tukajšnjim ljudem in krajem. Na prijaznem griču, le četrtr ure od mesta, leži sredi vinogradov in obdelanih njiv očarljiva cerkev Matere dobrega sveta. Pred leti obnovljena se dandanašnjemu obiskovalcu zdi kot biser v zeleni kroni Gorjancev. Dva zvonika, ki se smelo dvigata proti nebu, sta zgovorno povabilo, da obiščemo ta častitljivi kraj. Baročno sveetišče se ponaša z lepimi oltarji, ki so v svoji pozlati kljub starosti, kakor da bi bili narejeni šele včeraj. Ko obiskovalec zagleda v oltarjih še Metzingerjeve slike, je njegovo občudovanje dokončno.

Ta biser baročne umetnosti je zgradil opat bližnjega samostana Aleksander Haller, plemeniti Hallerstein. Leta 1777, kot pove napis na cerkvi, pa jo je posvetil ljubljanski knezoškof Karel Herberstein, ena najmarkantnejših osebnosti na ljubljanskem škofovskem sedežu. V glavni oltar je opat Hallerstein postavil sliko Matere dobrega sveta, ki so jo v Kostanjevico prinesli cistercijani iz Italije. Od kod, sicer ni znano, ve pa se, da je bila tam zelo češčena. Da je tako tudi na Slinovcah, pove

bogata oprema cerkve, predvsem pa dragocen kovinski okvir Marijine slike, ki ga nosita dva angela. Vezenine, prepletene z barvnimi kamni, prekrivajo sliko tako zelo, da se vidita zgolj obraza Jezusa in Marije. Zaradi ukinitve samostana v času Jožefa II. se, žal, ni ohranilo veliko dokumentov o božji poti na Slinovcah.

Čeprav je bilo tako ob odhodu cistercijanov veliko zgodovinskih dokumentov za vedno izgubljenih, se je ohranila v ljudskem pripovedovanju legenda, povezana s kapelico, ki stoji v senci starodavne lipe pred romarsko cerkvijo. V hudih časih, ko so slovenskega človeka ropali in zasužnjevali Turki, se je verno ljudstvo zbralo k pobožnosti na Slinovcah pri kapelici. Menih iz bližnjega samostana je zbrano množico goreče spodbujal k pobožnosti do Marije. Takrat pa zašumi v množici: -Turki se bližajo!- Od Brežic sem so se kadili oblaki dima. Ljudje so bežali vsak na svojo stran. Turki so bili hitrejši. Pridirjali so na Slinovce in ropali okoliške domove. V županovi hiši so poleg imetja našli tudi sina in hčer in ju odpeljali v sužnost. Ta dva v sužnosti nista pozabila Marije na Slinovcah. Na njeno priprošnjo sta bila rešena in sta srečno prispela domov po dolgih letih.

Kljub hudim preizkušnjam, ki so doletele božjepotno cerkev z odhodom cistercijanov, se okoliško prebivalstvo ni nehalo zatekati k Materi dobrega sveta. Še danes se na veliki shod, ki je na kvatarno nedeljo v septembru, zbere na tisoče ljudi.

Prižnice in politika

Pod tem naslovom je dan po velikem šmar-nu objavil na naslovni strani komentar eden osrednjih slovenskih časopisov. V njem se je spraval na Cerkev in sedanjo vlado, ki naj bi silno sodelovali. Članek je pisan po scenariju najbolj klasičnih protiverskih člankov, kot je bilo to v navadi v letih po II. svetovni vojni. V njem neposredno ali posredno zahteva, naj bo vera strogo zasebna. Kaj je to v preteklosti pomenilo, se še dobro spomnimo. Hvali nekdanji mehiški sistem ločitve Cerkve od države, kjer duhovniki niso smeli hoditi v duhovniških oblekah, kjer niso smeli voliti, kjer so jih nekaznovano lahko pobijali. Natrosi laži, kako duhovniki ob volitvah in referendumih s prižnic (koliko časa jih v cerkvi že ne uporabljajo?) naročajo vernikom kako glasovati in zaključuje, »da se še celo Bela hiša, ki obvladuje že vsaj pol sveta, v notranjo politiko marsikje vtika veliko bolj diskretno, kot pa to počne Vatikan«.

V bistvu žali ne le slovenske katoličane, ampak kar vesoljno Cerkev. Javno izražanje mnenj, kot jih je napisal novinar, je v nasprotju s slovensko ustavo ter temeljnimi mednarodnimi pravnimi akti o človekovih pravicah.

Kam smo padli? Kam plovemo, bi lahko patetično vzklikali!

V zadnjih dneh so Slovenijo znova pretresla dejstva o povojnih pobojih. Ljudje so lahko v osrednjih večernih poročilih videli kosti pobitih, ki so jih njihovi morilci zakopali kot kužno živino. Varuhi revolucije, ne boja proti okupatorju, so se zganili in očitno ne izgubljajo priložnosti, da preusmerijo pozornost slovenske javnosti. V Sloveniji je še šestnajst let po osamosvojitvi zločin institucionaliziran, zločinci narodni heroji! Vprašanje ni več ideološko, je moralno in pravno. Po-

sledice slabo izvedene-ga prehoda iz totalitari-zma v demokracijo se maščujejo. Vsekakor po-staja jasno, zakaj je toli-ko Slovencev, ki so bili ne le pristaši, ampak nosilci oblasti nekda-njega totalitarnega reži-ma, sicer nasprotnikov slovenske osamosvojitve, le-to podprlo. Vide-li so, da je zlom totali-

tarnega komunizma svetovni proces, da obstaja ne-varnost, da bodo iskali krivce za številne politične zločine, ki so bili dotlej skrbno prikrivani. S slovensko osamosvojitvijo je ta postala osrednje politično vprašanje, kar je tudi bila, zlom komunizma pa je stopil v ozadje. Še več! Z vpitjem o revanšizmu so celo tako prestrašili nosilce nove oblasti, da so ti postali njihovi posredni ujetniki. Danes je še vedno opozarjanje na množične in individualne poboje med II. svetovno vojno in po njej za mnoge večji zločin kot zločin sam! Nek moj že pokojni prijatelj je pogosto rekel o nekem znanem umetniku, ki je po vsej sili hotel biti plemiškega porekla: »Misli, da je plave krvi, v resnici pa je rdeča kot purmanova.« Nekaj podobnega bi lahko rekli za sodobno Slovenijo. »Navzven se dela demokratično, navznotraj pa je še totalitarna kot za časa Stalina in še dolgo po njej.«

Kam smo padli? Kam plovemo, bi lahko pa-tetično vzklikali!

Kulturnopolitični zastoj, ki je trajal »dvanajst let na petdesetletno podlago«, mislimo na vlado LDS, bo v Sloveniji še dolgo čutiti. Za to nosijo prvenstveno kriv-do slovenski katoličani, ki demokracije ne jemljejo re-sno. Vsak jih lahko nekaznovano zmerja in žali, pa četudi ob tem krši ustavo. Namesto da bi se zganili kot en mož, zamahnejo z roko. S pisanjem, kot si ga je pri-voščil novinar, ni ogrožena vera, ampak temeljne člo-vekove pravice. Oglasiti bi se morali tudi drugi demo-kрати, pa kaj, ko je kulturni boj pomembnejši kot temeljne človekove pravice.

Stane Granda

Odkritje spomenika Karlu Mauserju v Podbrezjah

Čeprav smo vstopili že v jesen, pa je spomin na poletje še živ. Obuditi ga želimo tudi z dogodkom, ki se je odvil 25. junija v Podbrezjah. Dan državnosti je bil za vse tiste, ki jim pisatelj in pesnik Mauser veliko pomeni in tistim, ki so ga želeli spoznati, še bolj prazničen. Na ta dan se je namreč Karel Mauser, izseljeni Slovenec, v mislih in besedah vrnil v Podbrezje, v drag mu kraj, kjer je ustvaril svoja najbolj poznana dela.

Spominska slovesnost ob tridesetletnici Mauserjeve smrti se je začela s sveto mašo, ki jo je daroval msgr. Janez Pucelj, koordinator pastore za Slovence po svetu, ob somaševanju duhovnikov, ki so prišli iz krajev Mauserjevega življenja. Po maši smo se v velikem številu zbrali ob cerkvi, ob spomeniku Karlu Mauserju, prekritem s slovensko zastavo. Z državno himno smo vstopili v kulturni program, posvečen temu zamolčanemu, a velikemu slovenskemu pisatelju. Slavnostni govornik dr. France Vrbinc s Koroške je pripovedoval o osebnih srečanjih s pisateljem v Peggezu in Clevelandu. Govoru je sledilo odkritje spomenika. Odkrili sta ga gospa Anica Moder, ki je poleg ravnatelja Rafaelove družbe, Janeza Riharja, s svojo gorečnostjo do Mauserja naredila največ, da je preganjanemu pisatelju postavljen v spomin spomenik, ter pisateljica Mimi Malenšek, ki je prav tako osebno poznala Mauserja. Prof. France Pibernik, pesnik in literarni zgodovinar, avtor monografije o Karlu Mauserju, je po odkritju spregovoril o pisateljevi povezanosti s Podbrezjami in o njegovih leposlovnih delih.

V recitalu o Karlu Mauserju smo se sprehodili od Zagorice pri Bledu, kjer se je 11. avgusta 1918 Karel rodil, preko Gorij, kjer je hodil v osnovno šolo, Podbrezje, kjer je nekaj časa stanoval in se mu je ta kraj po-

seбно vtisnil v spomin, skozi Kranj, kamor so se leta 1931 Mauserjevi preselili in kjer je obiskoval gimnazijsko, Ljubljano, kjer se je 1939 odločil za duhovniški poklic, a kasneje zapustil študij teologije, skozi Turjak, kamor se je jeseni 1943 zatekel z drugimi bogoslovci in tam doživel predajo in ustrelitev zadnjih ranjencev, skozi Rog, kamor je bil odveden v kočevske zapore in nato konfiniran v samostan Stična, pa zopet v Kranj, kjer je ob koncu vojne zaživel s svojo mlado družino, skozi begunski taborišči Peggez in Spittal, kamor so bili leta 1945 vsi Mauserjevi izgnani in končno skozi ZDA, kjer si je Karel Mauser ustvaril nov dom. Mauser je samo enkrat prišel v Evropo in s starega Ljubelja od daleč opazoval Slovenijo, trikrat je obiskal Slovence v Argentini. Čeprav je začel pisati že v Ljubljani, pa do leta 1992 ni bil objavljen v Sloveniji. Umrli je v Clevelandu 21. januarja 1977.

Slovesnost so glasbeno obogatili baritonist prof. Marko Bajuk, pianist prof. Ivan Vombergar ter mešani in otroški pevski zbor iz Podbrezj. Po končanem programu smo si v Kulturnem domu pogledali razstavo Mauserjevih literarnih del, dokumentov, člankov in fotografij ter portret Karla Mauserja, ki ga je za to praznovanje naslikal amaterski slikar Zdravko Purgar iz Podbrezj. Ob tej priložnosti je izšla tudi znamka v spomin na Karla Mauserja. Program smo pripravili v sodelovanju s faro svetega Jakoba Podbrezje in KUD-om Tabor Podbrezje.

Mihela Škerlj

Slavnostni govornik prof. France Vrbinc

Na kratko ...

Evropski poslanec Lojze Peterle se je v Strasbourgu sestel s poročevalcem za spremembe glede sestave Evropskega parlamenta v okviru nove pogodbe, Alainom Lamassourjem, in se zavzel, da bi Slovenija v novem sklicu parlamenta dobila eno poslansko mesto več. Čeprav naj bi se glede na sedanji predlog število poslanskih mest leta 2009 zmanjšalo s sedanjih 785 na 750, je Peterle optimističen, da bo Slovenija dobila več od sedanjih sedmih poslancev.

S septembrom lahko vseh devet kandidatke za vstop v območje brez nadzora na notranjih mejah EZ, med njimi tudi Slovenija, uporablja policijske podatke iz schengenskega informacijskega sistema (SIS). Slovenija je bila prva med devetimi kandidatkami za vstop v schengenski prostor, ki se je popolnoma priključila na centralni schengenski informacijski sistem v francoskem Strasbourgu. SIS vsebuje samo točno določene kategorije podatkov, in sicer o iskanih ali pogrešanih osebah ter osebah, ki se jim tajno sledi, pa tudi podatke o ukradenih ali drugače odtujenih vozilih in drugih predmetih, kot so osebni dokumenti, orožje in denar. Vključitev v računalniško bazo podatkov oziroma schengenski informacijski sistem je sicer le eden od pogojev za vstop države v schengen.

Pravi šok v slovenski javnosti je nedavno s svojimi objavami izzvala ameriška vlada, ki na straneh agencije Centers for disease control and prevention (CDC) Američanom, ki potujejo v Slovenijo, svetuje, naj bodo posebej pazljivi na to, kakšno vodo pijejo, kje kupujejo hrano in naj pred potovanjem opravijo priporočena cepljenja. Ameriška vlada je na omenjenih straneh Slovenijo turistom predstavila kot državo, ki ima nerazvito zdravstvo in nizke higienske standarde. Na spletnih straneh CDC ameriškim turistom svetujejo, naj v času, ki ga bodo preživeli v Sloveniji, pijejo le ustekleničeno ali prekuhano vodo, hrane naj ne kupujejo na tržnici in jedo le popolnoma prekuhano hrano ter se izogibajo nepasteriziranim mlečnim izdelkom. Poleg omenjenega turistom priporočajo, naj imajo pri sebi zdravila za diarejo, dezinfekcijsko sredstvo za roke, sredstvo za preprečevanje ugrizov klopotov ter naj nosijo oblačila, ki v večji meri pokrivajo telo. Pred obiskom Slovenije jim

Minilo je stoletje. In to kakšno stoletje! Od leta 1907 se je slovenski narod pod vodstvom svetih in modrih pastirjev vse bolj resno zavzemal za življenje po evangelijskih načelih in vse globlje živel v območju milosti. K temu so pripomogle številne verske organizacije, označevanje božje besede na ljudskih misijonih, vse bolj razvejan verski tisk in močno zakramentalno življenje. Tudi v javnosti so slovenski katoličani ravno v tem letu zavzeli odločilne položaje. Vse to se je krepilo v letih po prvi svetovni vojni in se je nadaljevalo do druge. Nikoli prej in verjetno tudi ne kasneje stremjenje k svetosti v slovenskem narodu ni bilo tako močno in splošno. Potem je prišla sovražna okupacija in državljanska vojna, ki so jo zanetili v Stalinovih šolah izučeni revolucionarji. Slovenski kristjani so se znašli pred težko dilemo. O odločitvah enih in drugih moramo soditi zelo obzirno, kajti stiska časa je bila strašna. Po vojni se je zgodilo to, kar so mnogi slutili že ob začetku: revolucija je do kraja razkrila svoj zločinski obraz: deset tisoči umorjenih v popolni brezpravnosti, o čemer priča nad 500 množičnih grobišč v naši deželi. Večina od žrtev so bili kristjani, ki so umirali z besedami odpuščanja v srcu. Po tem holokavstu se je Cerkev na Slovenskem znašla v situaciji, ki bi morala po vseh človeških izgledih pomeniti njen konec. Ni potrebno naštevati, kaj vse so v povojnih letih prestali naši škofje, duhovniki, redovniki in redovnice ter zvesti laiki. Vse to je še živo v našem spominu. Toda Bog je bil z nami in nam je poslal času primerne pastirje. Naj omenim samo škofa Vovka in Držečnika in stotine duhovnikov, ki so ostali zvesti. Odpadov med njimi skoraj ni bilo. Po božji milosti smo čudežno še danes tu in smo še vedno večinski del tega naroda. Razumljivo je, da je v težkem obdobju marsikdo odpadel, a glavnina je ostala – čeprav versko manj izobrazena, v moralnih načelih manj trdna in s Cerkvijo manj živo povezana. A vse to je za odgovorne v Cerkvi samo izziv in vabilo k večji zavzetosti za duhovno in moralno prenovo slovenskega naroda. Pred nami so namreč naloge, ki jih kot kristjani ne moremo spregledati. Tu je najprej breme naše preteklosti. Državna oblast ima kot pravna naslednica prejšnjega režima precizne obveznosti do živih in mrtvih, ki naj jih izpolni v skladu z zgodovinsko resnico in pravičnostjo. Za nas kristjane pa velja zapoved ljubezni in odpuščanja v iskreni želji po narodni spravi.

Iz pridige kardinala Franca Rodeta ob stoletnici kronanja Marije Pomagaj. Brezje, 1. september 2007

priporočajo tudi cepljenje proti hepatitisu A in C, tifu-
su in steklini. »Gre za pretirane nasvete, ki jih je pri-
pravil nekdo, ki ne pozna slovenskih razmer oziroma
mu je vseeno zanje, saj je nekaj priporočil zagotovo ne-
umnih,« je povedal predstojnik Klinike za infekcijske
bolezni in vročinska stanja Franc Strle.

Domači kraj in lokalne kulture – vezi s Slovenci po svetu in njihovimi potomci

Dolga desetletja sodelovanja Slovenije s Slovenci po svetu so izoblikovala vsebinsko, tudi kulturno, estetsko in komunikacijsko razmeroma ozek izbor kulturnih področij. Pri tem je bil v ospredju zlasti velik poudarek na t. i. narodnih stereotipih, od konca druge svetovne vojne pa na posebnem segmentu popularne kulture, ki ga označujejo različni slogi narodnozabavne glasbe in na njo vezani kulturni pojavi zelo različnih estetskih ravni. Vzroki za tako stanje so bili (in so) na obeh straneh: V izseljenskem pogledu in pogosto idealistični, skoraj pravljlični projekciji Slovenije na eni ter površinskem in površnem »servisnem« obnašanju matične Slovenije na drugi strani. Seveda so bila (in so) po posameznih območjih sveta, kjer živijo Slovenci, določena odstopanja, tako v vsebinskih kot tudi kakovostnih smereh.

Današnji pogled se usmerja k večjemu zanimanju za posamezne kraje, pokrajine, okolja in t. i. lokalne kulture, iz katerih izseljenci izhajajo ali imajo z njimi take ali drugačne povezave. Pri tem imam v mislih predvsem potomce izseljencev, t. i. mlade generacije, ki nujno potrebujejo nove vsebine in oblike stikov. Oblike, ki ne bodo več temeljile na romantičnem in stereotipnem odkrivanju kulturne dediščine, ampak bodo omogočale pestro paleto sodobne ustvarjalnosti ter povezanosti s Slovenijo. Ta paleta lahko vsakemu posamezniku in skupini omogoča identificiranje s kultur-

nimi oblikami novih razsežnosti. Na lokalnih, krajevnih ravneh se lahko stkejo pomembne vezi, pridobijo nova pomembna poznanstva in spoznanja, ki v posameznih primerih prerastejo zgolj vljudnostne obiske, fotografiranje in turistična potovanja. Prav zato menim, da je posvetovanje v Zavodu sv. Stanislava v Ljubljani izrednega pomena za bodoče razmerje med državo Slovenijo in Slovenci ter njihovimi potomci po svetu. Obdobje nekaterih tradicionalnih oblik delovanja se je dokončno izteklo, tudi izpelo in nastopil je čas za nove oblike odnosov do »slovenskih korenin«. K temu pogledu veliko prispeva tudi sodobna multikulturalnost sveta, ki je razprla pogled na sobivanje različnih kultur v pomenu višjega duhovnega bogastva. Prava sramota za dosedanja desetletja stikov s Slovenci po svetu in hkrati izjemno pozitivno dejanje je leta 2006 postavljen spomenik slovenskim izseljencem v Črenšovcih v Prekmurju. Torej v enem od mnogih lokalnih okolij, iz katerih so odšli v svet številni izseljenci. Sramota sem zapisal zato, ker takega obeležja nismo zmogli že veliko prej. Pa ne gre za obeležje samo. Ni torej problem v spomeniku, ampak v njegovem sporočilu, vsebini: v spominu in opominu!

Kraji, iz katerih so izšli predniki današnjih mladih izseljenskih generacij, so torej neprecenljive zakladnice najrazličnejših kulturnih sporočil in vrednot. Predstavljajo odličen temelj bodočemu sodelovanju, ki naj se iz uradne oz. državne ravni usmeri prav v ta okolja lokalnih kultur. Tako bodo vezi z izseljenci in njihovimi potomci dobile pristnejšo in bolj ustvarjalno obliko, predvsem pa stalno povezanost in možnosti medsebojnega sodelovanja, kar pa močno presega enkrat letno sedenje in plesanje na neki veselici.

Iz nagovora prof. dr. Janeza Bogataja na letošnjem 14. taboru Slovencev po svetu z geslom »Naš domači kraj - povezovalc Slovencev doma in po svetu«.

*Gospa Anica Moder
in pisateljica
Mimi Malenšek
odkrivata
Mauserjev spomenik
v Podbrezjah
na Gorenjskem.*

17. avgusta smo že drugo leto v RS slovesno praznovali dan združitve prekmurskih Slovencev z matičnim narodom. Leta 1919 je na ta dan vojaška oblast upravljanje nad Prekmurjem predala civilni oblasti, kar je pomenilo vnovično združitev pokrajine z matično domovino po 900 letih. V Murski Soboti je na državni proslavi spregovoril minister za okolje in prostor Janez Podobnik.

Od začetka avgusta je tudi v Sloveniji kajenje v vseh zaprtih javnih in delovnih prostorih popolnoma prepovedano. S tem naj bi tudi nekadilce zaščitili pred škodljivimi vplivi tobačnega dima. Kaditi se sme le v posebnih prostorih nastavitvenih obratov in drugih ponudnikov nočitev, v domovih za ostarele in zaporih, psihiatričnih bolnišnicah ter v prostorih, namenjenih izključno kajenju, tako imenovanih kadilnicah.

Vladna komisija za reševanje vprašanj prikritih grobišč je 9. avgusta po osemletnem premoru nadaljevala sondiranje na Téznem pri Mariboru, ki naj bi potrdilo obstoj in obseg enega izmed največjih povojnih grobišč pri nas. V njem naj bi bilo več kot 15 tisoč, po nekaterih podatkih pa tudi 50 tisoč žrtev, večinoma Hrvatov.

Mariborsko letališče je v prvih sedmih mesecih letos sprejelo toliko potnikov kot v vsem lanskem letu. To je predvsem posledica prihoda nizkocenovnega prevoznika Ryanaira.

Univerza v Ljubljani se je uvrstila med 500 najboljših univerz na svetu tudi po t. i. šanghajski lestvici, ki je eden najbolj priznanih načinov ocenjevanja univerz v svetovnem merilu.

Metalec kladiva Primož Kozmus je v Osaki na svetovnem atletskem prvenstvu postal svetovni podprvak, Matic Osovnikar je v šprintu na 100 metrov osvojil 7. mesto, Miran Vodovnik je postal šesti najboljši suvalec krogle na svetu, Marija Šestak pa je v finalu troskoka osvojila peto mesto. Čestitamo.

Slovenska veslača Iztok Čop in Luka Špič sta na svetovnem prvenstvu v Münchnu osvojila naslov svetovnih prvakov. Člana dvojnega dvojca sta po prvi tretjini proge prevzela pobudo in na koncu z odličnim zaključkom zadržala prvo mesto. Po lanskem srebru in srebru na olimpijskih igrah v Atenah sta se blejska veslača znova povzpela v sam vrh, zlata pa sta bila tudi leta 2005.

V celjski vojašnici so pripravili slovesnost ob prihodu pripadnikov sedmega kontingenta Slovenske vojske (SV) s šestmesečnega delovanja v sestavi mednarodnih mirovnih sil Isaf v Afganistanu. Kot je ob tej priložnosti povedal poveljnik sil Alan Geder, aktualni dogodki kažejo, da različne grožnje ne poznajo državnih meja. Pripadniki sedmega kontingenta SV so dobrih šest mesecev preživeli na kriznem žarišču, kjer so strasti vse prej kot umirjene in so razmere vse prej kot varne.

Berlinska ekipa je na III. svetovnem nogometnem prvenstvu Slovencev po svetu osvojila odlično tretje mesto.

»99 minut stran, za vedno v spominu« je slogan gigantskega oglasnega plakata Slovenije, ki bo leto dni na bruseljskem letališču Zaventem opozarjal na Slovenijo kot privlačno turistično destinacijo. Plakat je namestila Slovenska turistična organizacija (STO) nekaj mesecev pred začetkom slovenskega predsedovanja EZ. Plakat je nameščen na zunanji strani letališča Zaventem, natančneje ob vstopu v odhodni terminal. Na njem je dodobra prepoznavna podoba Blejskega jezera s sporočilom »99 minut stran, za vedno v spominu« v angleškem jeziku. Plakat tako opozarja, da je Slovenija od Bruslja oddaljena le slabi dve uri poleta, a ostane v spominu za zmeraj.

*

Slovenija je s podpisom operativnih programov za razvoj regionalnih potencialov ter okoljske in prometne infrastrukture pridobila dostop do približno 3,345 milijarde evrov evropskih sredstev, kar je okoli 85 odstotkov vseh sredstev, ki so ji dodeljena v obdobju 2007-2013.

*

Prebivalstvo Slovenije se je v letu 2006 samo na račun naravnega prirastka povečalo za 752 oseb oz. 0,4 prebivalca na 1000 prebivalcev; rodilo se je 18932 oseb, umrlo pa jih je 18180. Tako je bil naravni prirast prebivalstva prvič po letu 1996 pozitiven. Pred tridesetimi leti se je v Sloveniji rodilo še več kot 30000 otrok, to število pa se je nato okoli leta 2000 skoraj prepolovilo. Minimum je bil leta 2003, ko se je v Sloveniji rodilo 17321 živorojenih otrok. V obdobju od leta 1976 je bil naravni prirast prvič negativen leta 1993, od leta 1997 pa do 2006 pa je bil vseskozi negativen.

*

Pred mariborsko stolno cerkvijo je bila slovesnost ob 4. septembru, spominskem dnevu Mestne občine Maribor, s katerim Mariborčani obeležujejo prenos sedeža lavantinske škofije v mesto ob Dravi leta 1859. Zbrane je nagovoril evropski poslanec in napovedani predsedniški kandidat Lojze Peterle. Kot je med drugim poudaril, je škof Anton Martin Slomšek s svojim vsestranskim delom pogumno in trajno zaznamoval Štajersko in tudi širšo Slovenijo.

*

Evropski komisar za pravosodje, svobodo in varnost Franco Frattini je po nastopu na srečanju slovenske

Frankfurt. Prav, pa ugibajmo, kdo je bil na Višarjah in kdo ne.

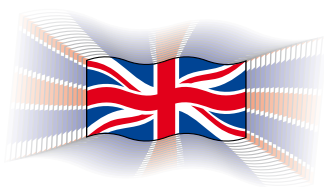
diplomacije povedal, da priprave na širitev schengenskega prostora na devet novink, tudi Slovenijo, napredujejo dobro ter da končno odločitev o širitvi pričakuje novembra. »Pričakujem, da bo nadzor na kopenskih in morskih mejah odpravljen še pred božičem,« je dejal komisar. »To bo božično darilo za državljane,« je poudaril.

*

Svetovna zdravstvena organizacija (WHO) je leta 2003 razglasila 10. september za svetovni dan preprečevanja samomora, saj samomorilnost postaja vedno večje breme razvite družbe. Najvišji samomorilni količnik je bil v Sloveniji zabeležen leta 1984, ko je znašal več kot 36 umrlih na 100.000 prebivalcev letno. Najnižji je bil v letih 2004 in 2005, ko se je številka prvič po letih 1965 in 1966 spustila pod 26, kažejo podatki inštituta za varovanje zdravja. Med letoma 1997 in 2005 je bilo v Sloveniji na 100.000 prebivalcev med 25 in 30 samomorov letno.

*

Slovenski telovadec Mitja Petkovšek je na svetovnem prvenstvu v Stuttgartu osvojil svoj drugi naslov svetovnega prvaka na bradlji ter se tako uvrstil na olimpijske igre v Pekingu. Medtem pa se je Aljaž Pegan moral zadovoljiti s srebrom na drogu. Petkovšek si je z oceno 16,25 točke kljub ne najboljši izvedbi sestave z izhodiščem 16,8 točke razdelil zmago z Južnokorejcem Dae Eun Kimom. Petkovšek je tako po zlatu izpred dveh let v Melbournu ter srebru iz leta 2002 v Debrecenu osvojil še tretjo kolajno na največjih tekmovanjih in z zmago tudi vozovnico za olimpijske igre 2008 v Pekingu.

A N G L I J A

LONDON

Zadnji teden meseca avgusta je tukaj v Londonu potekal v karnevalskem vzdušju. Vsakoletni karneval v mestni četrti Notting Hill na znani Portobello Road je trajal kar tri dni v evforiji glasbe in plesa, pri čemer ni manjkalo niti mulatk iz Rio de Janeira, zagretilih brazilskih plesalk sambe. Ob zaključku karnevalskega praznovanja se je zgrnilo na Portobello Road kakih dva milijona udeležencev in radovednih obiskovalcev ter opazovalcev tega dogodka.

Spominsko slovesnost 10-letnice smrti princese Diane, ki sta jo organizirala sinova princa William in Harry, so dostojno počastili zlasti številni oboževalci pokojne princese z različnih koncev sveta. Kome-

POSEBNO OBVESTILO!

Dragi rojaki iz Londona in okolice! V tej številki Naše luči Vas obveščam, da bodo redne slovenske maše v kapeli »Našega doma« v jesenskem in v zimskem času ob 16. uri (ob 4. uri popoldan). Ta urnik stopi v veljavo že na drugo nedeljo v oktobru in bo veljal do druge nedelje v marcu naslednjega leta. Lepo vabljeni!

S. Cikanek, župnik

moracija pa je bila medijsko močno podprta.

Odmeven dogodek je bila tudi postavitve in odkritje spomenika (kipa) se živečemu nekdanjemu predsedniku Južne Afrike, Nelsonu Mandeli, ob njegovi osebni navzočnosti. Kip sedaj stoji nasproti britanskemu parlamentu (na Parliament Square).

Zanimivo novico za nas Slovence na britanskem otoku mi je pred kratkim poslal prijatelj duhovnik dr. Ambrož Kodelja, župnik v Doberdolu, o 19-letnem dekletu iz Walesa, **Gemmi Cicigoi**. Po očetovi

19-letna beneška Slovenka, gardistka

Damjan in Drago s teto Ivanko Krajšek v deželi Robina Hooda

strani (njen še živeči dedek Mario Cicigoi je iz Dreke v Benečiji) je **beneška Slovenka** in je **kraljičina gardistka** ter pogosto straži pred njeno palačo v Londonu pa verjetno v Windsorju in kdaj tudi pred njeno rezidenco na Škotskem. Tednik beneških Slovencev, Novi Matatur, je novico objavil 30. avgusta 2007 pod naslovom: »Naša čecha iz Dreke varje kraljico Elizabeto!«

Pa še nekaj o obiskih v »Našem domu«. Naj omenim obisk dveh simpatičnih bogoslovcev iz Maribora Draga Kosma in Damjana Mlinariča. Dragu Kosmu, letošnjemu diakonu in naslednje leto novomašniku celjske škofije, so Krajškovi iz Derbyja daljni sorodniki po pokojnem očetu Tonetu, zato sta bila oba bogoslovca najprej gosta pri Krajškovich, kjer sta se v Derbyju udeležila poroke in poročnega slavlja našega mladega rojaka Tonija Škaperja, velikega prijatelja Krajškove družine. Bila pa sta tudi gosta pri župniku Petru Kravosu na dveh njegovih župnijah v Leedsu. Tako je bil njun obisk kar pester – poln doživetij in verjetno tudi presenečenj. Ob bivanju v »Našem domu« nam je Drago, ki je v »prejšnjem življenju« opravljal

Drago, Damjan in Ivanka pri Brčarjevih s Kravosovimi

Drago s teto Ivanko pri hčerki Mary z družino

poklic agronoma, lepo uredil naš cvetlični in peteršiljev vrtiček in skupaj z Damjanom sta namestila zaščitno preprogo od vhodnih vrat do dnevne sobe. Za vso njuno pomoč v »Našem domu« se iskreno zahvaljujem.

Še en obisk v septembru je vse, ki smo povezani z »Našim domom«, vključno z novo poročenim Julijanom Taljatom iz Maidenheada, še posebno razveselil. To je bil obisk duhovnika, sedaj župnika v Podnanosu, Dominika Brusa in njegove gospodinje Lidije. Pred nedavnim je bil Dominik dolgoletni in zelo priljubljen župnik v Tolminu in tako Julijanov veroučitelj in duhovni vodja. Škoda le, da je bil njun obisk v Londonu tako kratek in obenem otežen s stavko podzemnih železničarjev, ki so povzročili precejšnjo zmedo v londonskem prometu.

Dobrotniku, dragemu župniku Dominiku in njegovi gospodinjji se tukajšnji slovenski župnik zahvaljuje za teran in pršut ter pomoč pri gospodinjstvu Doma v Londonu. Bog plačaj župniku za lepo število mašnih intencij! Dobri Bog naj povrne obema s svojim blagoslovom!

S. C.

Poroka Julijana Taljata in Anamarije Janškovec

Mag. Julijan Taljat je že dober znanec rojakov na britanskem otoku. Pred leti je v angleškem podjetju opravljal polletno prakso, kasneje pa ga je domače podjetje Trimo poslalo znova v London kot menedžerja. Angleški rojaki so Julijana predlagali tudi za skupnega predstavnika pred slovensko državo.

No, nekje do tridesetih je čas za zagon poklicne kariere, a tudi Julijan je hitro spoznal, da je največji dosežek v življenju, če si ustvariš dobro družino. Prav v slovenskem

domu v Londonu se je pred petimi leti vnela ljubezen med njim in Anamarijo Janškovec, prikupno Dolenjko iz Straže pri Novem mestu. Vzela sta si čas za upe, za načrtovanje in veliko odločitev. 28. julija sta pred oltarjem župnijske cerkve v Vavti vasi dahnila drug drugemu obljubo večne zvestobe. Poročil ju je ženinov brat mag. David Taljat, ki je župnik za Slovence v Švici.

Medeni dnevi in tedni so se mladoporočencema hitro iztekli in sedaj že gradita svojo družinico v Angliji. Naj jima bo zakonsko življenje

Mladoporočenca Anamarija in Julijan Taljat prinašata darove na oltar.

VABILO NA SLOVENSKI MISIJSKI DAN V BEDFORDU!

Vse rojake in druge prijatelje slovenskih misijonov in slovenskih misijonarjev ter misijonark vabimo na vsakoletni slovenski misijonski dan v Bedford, ki bo letos v soboto, 27. oktobra 2007.

Naš misijonski dan bomo pričeli s sveto mašo ob 16. uri v župnijski cerkvi sv. Križa »The Holy Cross«, 355 Goldington Road. Naš gost in voditelj bogoslužja bo tokrat slovenski misijonar iz Zambije, pater Janez Mujdrica. Po maši se bomo zbrali v župnijski dvorani k pogostitvi ob misijonski tomboli in srečelovu.

Iskreno in srčno vabljeni!

Gabrijela s sodelavci

Vincent Johannes je prejel sveti krst.

vsekakor močno pozna tudi pri obisku svetih maš. Z mesecem septembrom se začenja spet »normalno« življenje. Družine in posamezniki se počasi vračajo na svoje »tuje« domove.

Takoj prvo nedeljo v septembru smo imeli v naši cerkvi slovesnost svetega krsta. Mamica Andreja Jelen in očka Jakob Grabmayr sta prinesla svojega drugega sina, ki smo ga krstili na ime Vincent Johannes. Botra je bila prof. mag. Cornelia Rogi, sestrična očeta novokrščenca. Ker je bilo več kot polovica prisotnih nemško govorečih, smo imeli dvojezično mašo. Starša sta po maši povabila vse navzoče v dvorano k mizi, zelo bogato obloženi z vsakovrstnimi dobrotami. Župnika so seveda povabili tudi na slovesno kosilo, pri katerem sta očka in mamica novokrščenca vsem prisotnim gostom naznanila, da se bosta v prvi polovici drugega leta tudi cerkveno poročila. Vincentu in vsej njegovi ožji in širši družini želimo, da bi jih božja previdnost milostno spremljala na vseh njihovih življenjskih poteh. Enaka želja velja vsem, ki boste brali te vrstice!

N. V.

BELGIJA, NIZOZEMSKA in LUXEMBURG

EISDEN

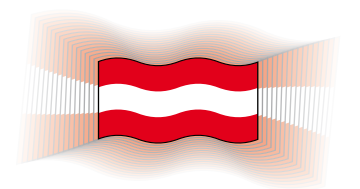
Piknik pevskega zbora Slomšek v Maasmechelenu

V nedeljo, 26. avgusta, je Slomškovo pevski zbor organiziral svoj 26. redni piknik v prijetnih prostorih strokovne šole TIM-a (Tehnični inštitut sv. Srca).

Pevci in pevke našega zbora so se zelo potrudili in pripravili jedi na žaru, kot so: čevapčiči, ražnjiči, kotleti in pečenice ter več vrst solat. Pevke in tudi nekatere soproge pevcev so spekle obilo peciva (zavitke in potice). Vse delo je potekalo v koordinaciji odbornikov društva Slomšek na čelu s predsednikom Stanijem Revinškom.

Posebnost letošnjega piknika je bil nastop veselih harmonikarjev iz Dobja pri Planini pod vodstvom tamkajšnjega župana Franca Salobirja. Moram omeniti, da je bil obisk zadovoljiv, razpoloženje pa enkratno. Poleg naših rojakov je bilo na pikniku tudi lepo število domačinov (Flamcev), med njimi tudi nakaj odbornikov občine Maasmechelen na čelu s podžupanom J. Albrechtsom. Srečali smo se tudi z uglednimi gosti iz Bruslja, z gospodom in gospo Reux, gospodom in gospo Voljčanšek ter z rojaki prve generacije, kot so: Fleretova iz Zutendala ter Kudrova iz Maasmechelena. Med nas je prišel že bolj v pozni popoldanski uri naš bivši župnik ali duhovni vodja Alojz Rajk.

naklonjeno in ljubezen vedno polna čudovitih odkritij! Vsi jima iskreno čestitamo!

A V S T R I J A

DUNAJ

Pozdravljeni vsi, ki radi prebirate Našo luč. Kot po vseh deželah sta tudi v Avstriji meseca julij in avgust počitniško in dopustniško pogojena. To se pravi, da življenje na športnem, kulturnem in tudi verskem področju nekoliko utiša, če že ne čisto usahne. Poletna suša se

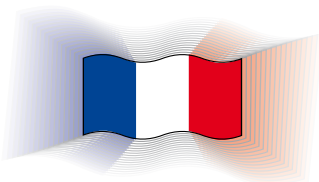
Tudi vreme je služilo našim željam in olepšalo našo prireditev.

Pogrešali smo le zastopnike slovenskega veleposlaništva iz Bruslja ter člane in zastopnike Slovenskega društva sv. Barbare iz Maasmehelena. Morda je bil vzrok za njihovo odsotnost prepozna dostava naših vabil za piknik.

Moram omeniti, da je bilo razpoloženje po zaslugi harmonikarjev iz Dobjega izredno prijetno, saj so številni mlajši pari prišli na svoj račun in zaplesali kar dosti valčkov in polk.

Vsem navzočim najlepša hvala za obisk. Upam, da se prihodnje leto snidemo še v večjem številu!

Bernard Žabot

F R A N C I J A

THICOURT

Na dan praznovanja 15. avgusta - Marijinega vnebovzvetja - nam tudi oblačno in nestanovitno vreme letos ni prizaneslo. Pobožnost okrog

evharistične daritve opoldanskega skupnega srečanja in večerne procesije so bili trenutki, ki so nas pripeljali do podeželskega mlina. Tu stoji že skoraj petsto let. Dolga desetletja so nosili okoliški kmetje v to oazo miru žito, ki je postalo moka za vsakdanji kruh. Ob desetih smo se zbrali okrog evharistije, božjega kruha, ki nas je duhovno okrepčal. Liturgijo je vodil merlebaški dekan Alfred SCHWARTZ v sodelovanju z laiki (kar osem jih je pripeljal s seboj), slednji so bogato sodelovali pri oblikovanju maše. Navzoči so lepo napolnili celotno zelenico vzdolž 33 metrov dolgega pročelja mlina. Prišli so iz okoliških vasi in oddaljenih mest od Nancyja do nemške meje. Pri pozdravu miru je iz dekanovih rok odletel beli golob, ki se je dvignil visoko nad zbrano skupnostjo, kakor da bi še bliže nebes odnesel vse naše iskrene želje, ki smo jih s stiskom rok izrazili drug drugemu in zaupali v božje varstvo. Po maši smo se zahvalili našemu zvestemu sodelavcu od prvega dne, ko smo združili napore pri obnovi mlina, to je gospodu Claudu MACAUDU, ki je obhajal tudi 80. rojstni dan. Pod starodavno češnjo je zbral pri-

jateljje in člane družine. S pomočjo petčlanskega ansambla TRIGLAV, ki je celo popoldne prepeval in igral, smo tudi njemu v pesmi zaželeli še na mnoga leta. Njemu dolgujemo marsikatero sadiko, ki jo je z ljubeznijo vsa leta razmnoževal, da smo s tem okrasili neposredno bližino mlina. Uničil je tudi osebni avtomobil – beli VW, ki ga je do onemoglosti napolnil s kamni stare porušene hiše in jih nešteto krat pripeljal in iztovoril na našem dvorišču. Ker se mu je zdel prtljažnik premajhen, je izločil še zadnja dva sedeža in s tem pridobil površino. Zadnji del avtomobila se je skoraj dotikal tal, sprednji pa se je neusmiljeno dvigal proti nebu kot letalo, pripravljeno za vzlet. K sreči je vas Thonville, v kateri stanuje, oddaljena le kak kilometer in pol, policijske postaje pa ni v bližini. S pomočjo tega prvega zaklada smo zgradili več kot sto metrov obzidja okrog vrta in vzdolž mlina, vse do dne, ko je tudi trpežna karoserija odpovedala in so deli motorja postali nepopravljivi ... Okoli 150 ljudi je prisostvovalo skupnemu obedu, ki nam je ob izvrstno pripravljenih kulinarčnih dobrotah še kako teknil. Ob 18. uri je Marijino po-

Med mašo v mlinu na dan Marijinega vnebovzvetja

Claude Macaud ob 80. obletnici pred mlinom v Thicourtu

Med kosilom je v mlinu igral orkester Triglav.

božnost in procesijo vodil župnik Jože KAMIN. Procesija se je vila mimo vrta, kjer so obložena drevesa smokey s plodovi mahala v pozdrav, prek potoka do sadovnjaka mirabel in sliv, mimo nasadov lešnikov do mogočnih borovcev, v bližini katerih je zasidran križ s korpusom skoraj naravne velikosti iz nekdanjega samostana redovnic Dobrege pastirja iz Strasburga. Še predno smo začeli z notranjo obnovo mlina, je bil ta kraj vrt pogovora z Bogom v molitvi in zakramenta sprave. Koliko redovnic in duhovnikov, mlajših in starejših laikov se je že ustavilo pod senco tega križa v teh 18 letih ...

Dobrote iz krušne peči so nam popelšale večer. Če smo mogoče v

dneh priprave bili malo slabe volje, ker je mnogo sodelavcev in sodelavk, na katere smo redno računali, bilo na dopustu, saj potrebujemo kar 30 prostovoljcev za organizacijo in pripravo dneva, se je ob lepem uspehu in številnih srečanjih utrdila misel, da 15. avgusta v mlinu pod nobenim pogojem ne smemo opustiti. Hvala vsem zvestim neutrudnim sodelavcem.

STIRING-WENDEL

Tradicionalno kulturno slovensko srečanje, ki ga že več kot dve desetletji pripravlja društvo prijateljev slovenske katoliške misije iz Merlebacha na vsako prvo soboto in nedeljo v mesecu septembru, je tudi

letos izvrstno uspelo. V teh dveh dneh se je zvrstilo prek 400 ljudi (nekateri so prišli kar dvakrat) v protestantski dvorani, kjer so postavili svoje kulise in predstavili ljudske ples v narodnih nošah rojaki iz Polhovega Gradca in okolice. Folklorna skupina grof Blagaj (plesalo je osem parov) nas je pod vodstvom predsednika Antona ZIBELNIKA in mentorice Anite VELKAVRH popeljala v svet lepote, ki jo vidijo lahko samo tisti, ki znajo opazovati in prisluhniti. Od plesov slovenskih ohceti, svatovskih plesov, štajerskih maškarad do tipičnih šentjoštovih plesov in robkanja koruze ter kmečkih opravil so nas z besedo, pesmijo in plesom popeljali s pomočjo kulis nekdanje s slamo krite kmečke hiše in domače krušne peči do jedra in srčike naših slovenskih korenin. Petčlanski orkester »jurčki« je poskrbel, da so skupine lahko zamenjale narodne noše, medtem je ljudstvo nestrpno čakalo, da tudi oni zaplešejo, tokrat sebi v veselje in zabavo. S seboj so pripeljali medico, medenjake in krlhje, ki jih je bil deležen prav vsak gost ob vходу v dvorano. Številna peciva, med katerimi so bili jabolčni zavitki in potice, pa so bile marsikomu v

Po skupnem kosilu pred slovensko misijo v Merlebachu

Folklorna skupina grof Blagaj med nastopom v Stiringu

V duhu starih običajev

skušnjavo, da o skoraj 300 porcijah čevapčičev ne govorimo ...

Če so naši gostje iz domovine lahko odkrili v Petite Rosselle zanimiv rudniški muzej, se popeljali do gradu Forbach nad mestom, se poklonili tisočerim padlim vojakom na prostranih poljih ameriškega pokopališča v Saint-Avouldu, obšli trg msgr. Stanka Grimsa, sodelovali pri nedeljski maši v slovenski kapeli in si ogledali njene mozaike, zavili še v kakšno gostilno na francosko točeno pivo in skrajšali marsikateri nočni počitek, smo rojaki iz Merlebacha in okolice v njih začutili in odkrili neizmerno ljubezen do kulturne dediščine in željo po posredovanju le-te, saj so s slednjo bili popolnoma prežeti. Za nekaj lepih ur smo se počutili na domači zemlji, kjer se je čas ustavil in so se odprle starodavne skrinje, polne pristnih sporočil in pisanih oblačil. Ko vas bo avtobus popeljal v domače kraje, boste v našem spominu še dolgo plesali in se vrтели okrog kmečkih opravil, brusili kose in v maškarah oponašali štajerske ženske ples, peli slovenske pesmi, okušali bomo medenjake in srkali medico ... zaščitili bomo v spominu te trenutke tako, kot ste

znali zaščititi za planiko drugo gorsko cvetlico iz vašega področja, cvetlico blagajano, da jo čas in razdalja, ki nas ločuje od vas, ne bosta neusmiljeno odtrgala. Odboru prijatelj slovenske katoliške misije in predsednici Jožici CURK, ki je nosila levji delež priprave na to praznovanje, vsem prostovoljnim delavcem in kuharicam, ki so skrbele, da nismo omagali v močeh, iskren Bog plačaj.

Jože Kamin

NICA

Tudi slovenska skupnost iz Nice se želi malo oglasiti in na kratko povedati o tukajšnjem življenju. Vsako leto praznujemo obletnico slovenske samostojnosti. Ob tej priložnosti smo praznovali skupaj v družbi Francozov, to pa v zahvalo gospodu Rajku Cibiču, ki je že po enem letu slovenske samostojnosti resno vzel v roke predsedovanje društvu Francosko-slovenskega prijateljstva in vztrajal kar 15 let. Kljub napornemu delu in odgovornosti je hrabro napredoval in pridobil veliko Francozov v našo družbo, seveda s pomočjo podpredsednice Renée Monchablons, ki je v svoji mladosti stanovala pri

stari mami v Ljubljani in tam tudi maturirala, tako da ji oba jezika ne delata nobenih težav. To je tudi pomagalo, da sta z gospodom Cibičem kar štirikrat uspešno organizirala potovanje za Francoze, ki so si ogledali našo lepo Slovenijo. Nekateri so šli na potovanje že dvakrat. Za to zelo utrudljivo delo smo jima zelo hvaležni. Zaradi starosti gospoda Cibiča, star je 90 let ali še malo več, je taka služba zanj postala prenaporna in nas je lani 28. oktobra združil na skupnem sestanku z namenom, da bi zaradi njegove utrujenosti izbrali oziroma volili novega predsednika. Zadeva seveda ni bilo lahka, saj je morala oseba, ki bi to odgovornost prevzela, do mere obvladati oba jezika.

Končno smo enoglasno izbrali mladega in sposobnega človeka Igorja Horvata, rojenega v Lyonu v Franciji, slovenskim staršem, ki so doma iz Prekmurja blizu Murske Sobote. Res je, da je zanj francoščina lažja, ker je rojen v Franciji, vendar kar dobro obvlada tudi slovenski jezik. Igor je star 33 let, poročen z zelo prijetno Francozinja. Imata dve hčerki stari okrog pet let. Zahvaljujemo se Igorju, da

Pokojna Gizela Škrlić

je to težko nalogo prevzel z novo, mlado ekipo odbora, čeprav so nekateri ostali še od prejšnje ekipe. Gospod Cibič je s pomočjo dobrih prijateljev 25. junija zelo lepo organiziral praznik naše slovenske samostojnosti. Zbralo se nas je kar lepo število Slovencev in Francozov, tako da smo se vsi skupaj zelo dobro počutili. Naši francoski prijatelji so zelo veseli, ko skupaj zapojemo kakšno slovensko pesem, zato ni manjkala tudi tista naša »Mi, Slovenci, vinca ne prodamo«, zapeli pa smo tudi slovensko in francosko himno. Kot veleva običaj, je tudi Igor naročil za pol mize veliko torto, v treh barvah (rdeči, beli in modri) z znakom Triglava. Zahvaljujemo se našemu novemu predsedniku in njegovi prijateljni ženi ter vsem, ki so mu pristopili na pomoč! Sedaj vemo, da se bo naše francosko-slovensko prijateljstvo nadaljevalo. Z nami je bil tudi gospod Cibič, pridružil pa se nam je še naš duhovnik. Zahvaljujemo se mu za njegovo udeležbo, Igorju Horvatu pa zares vsa pohvala in iskrena hvala!

Nekaj novosti je tudi v naši slovenski skupnosti oziroma katoliški misiji, ki jo vodi naš duhovnik Štefan Čukman, ki je prevzel župnijsko vodstvo po odhodu Davida Taljata, ko je bil premeščen v Švico. Takrat bi naša skupnost ostala brez duhovnika, če ne bi gospod Čukman prevzel naše misije. Ta sedaj vodi kar dve župniji - slovensko in hrvaško. Tudi njemu gre naša skupna zahvala. Vsako nedeljo ima ob 10. uri mašo za Slovence, ob 11. uri za Hrvate, vsako prvo soboto zvečer mašuje še v Monacu, prvo nedeljo v mesecu pa ob 16. uri tudi v La Ciotat, v smeri proti Marseillu. Iz vsega srca smo mu hvaležni, saj ima poleg tega še vse druge naloge, med katere spadajo tudi žalostni trenutki - v dobrem letu smo v Nici in okolici pokopali kar šest Slovencev. Naša skupnost se tako hitro manjša. Umrli so Dragan Bulatovič iz Antibesa, Milena Frančeškin, Franc Drašček, Mirko Skočir in Štefan Furlan, posebno zvest slovenski družbi in nedeljskim mašam. Njegovi ženi Anici želimo veliko moči in poguma.

Ostala je namreč sama v lepem stanovanju, saj je njen edini sin Alen poročen in živi v Italiji. V njeni težki preizkušnji ji želimo zupanja v božjo pomoč, saj je ostala zvesta nedeljskim mašam v naši slovenski skupnosti.

2. julija je umrla Gizela Škrlić (klicali smo jo Zalka). Vsi smo se udeležili pogrebne maše, ki sta jo vodila francoski in slovenski duhovnik, ji zapeli pri maši in jo z vsemi njenimi pospremili na pokopališče k njenemu grobu. Zalka je bila zelo odprta in dobrosrčna žena. Vse Slovence je vedno sprejela z odprtimi rokami, če je bilo to predvideno ali ne. Pred štiridesetimi leti smo skoraj vse praznike praznovali pri njej in njenem možu. V njihovi garaži ali v hiši smo skupaj silvestrovali, praznovali martinovo, rojstne dneve, dan mamic ... Takrat smo imeli vsi približno enako stare otroke, ki so sedaj v glavnem že vsi poročeni in stari od 35 do 48 let. Naši otroci so šli skupaj k sv. obhajilu, sv. birmi ... Vse do njihove polnoletnosti in porok smo se vedno srečevali na Škrljevem do-

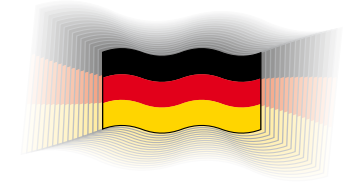

V Nici smo praznovali rojstni dan našega župnika Štefana.

mu. Zalka je odšla k Bogu in zapustila žalujočega moža Franca, doma iz Dupelj pri Vipavi, tri odrasle otroke in devet vnukov, sestro in nečaka, ki živita tu, ostali bratje, sestre in nečaki pa so v Sloveniji. Njenemu možu Francu, otrokom in vsem sorodnikom izrekamo iskreno sožalje vsi prijatelji in znanci iz Nice. Ljubi Bog naj jim z milostjo nakloni moči, s katero bodo prenesli to težko preizkušnjo, kateri nihče od nas ne more ubežati.

K. M.,

Slovenska skupnost iz Nice

N E M Č I J A

BERLIN

Zakorakali smo v novo šolsko in veroučno leto, a spomini na počitnice in dopust v domovini so še živi. Berlinski veroukarji so bili že tradicionalno z župnikom na morju v Piranu, kjer so se naužili čofotanja v slani vodi, druženja, sonca, smeha in poglobili znanje materne jezika ...

Od 30. julija do 4. avgusta 2007 so naši **nogometaši – SKV Berlin** (Slowenischer katholischer Verein) sodelovali na III. svetovnem nogometnem prvenstvu Slovencev po svetu. Turnir organizira IZseljensko društvo Slovenija v svetu skupaj z Nogometno zvezo Slovenije in podpora Urada Vlade RS za Slovence v zamejstvu in po svetu. Na letošnjem je sodelovalo šest moštev iz Evrope (Avstrija, Belgija,

Makedonija, Nemčija, Srbija in Slovenija v svetu) in dve z druge strani Atlantika (Argentina in Kanada). Kot pravijo organizatorji, je glavni namen prvenstva druženje izseljencev, pa tudi ohranjanje povezanosti Slovencev po svetu z matično domovino, hkrati pa mladi nogometaši, večinoma rojeni v tujini, na ta način spoznajo domovino svojih očetov in dedov.

Naša ekipa je osvojila odlično tretje mesto in ima v svojih vrstah prvega strelca prvenstva, to je Anže Podgoršek. Vratarja smo si sposodili v hanoverski župniji, to je bil Marko Weber iz Asla, sin Silve in Wernerja. Predsednik kluba SKV Berlin Mitja Zakrajšek in trener Borut Blatnik sta se zelo potrudila, da smo bili res prava ekipa, kot eden.

Poleg treningov in tekem smo imeli čas tudi za različne ogledе. Dolgeletni direktor Pivovarne Laško Tone Turnšek nam je omogočil, da smo si ogledali pivovarno Union v Ljubljani, prijatelji iz podjetja Kraški zidar pa so nam razkazali Kras, kjer smo lahko poskusili naj-

boljše s tega področja: teran, pršut in si ogledali jamo Vilenico. Tudi v Ljubljani smo doživeli pravi banket v športnem centru v Tomačevem, ko nas je pogostil gospod Martin, župan Peruzzijeve ulice in županja ter občani, ki so nas pred kratkim obiskali tudi v Berlinu. Tudi na tekmeh so nas poleg zvestih Berlinčanov prišli bodrit in navijati za nas predstavniki tamkajšnjih mladih družin. Nogometna srečanja Slovencev po svetu postajajo pomembne točke, kjer se pletejo vezi novih poznanstev in prijateljstva.

Župnik Dori, od nekdaj navdušen privrženec nogometa, se zahvaljuje vsem sponzorjem, ki so ekipi SKV Berlin poklonili trenerke, žoge ter spominke, to so: Uwe Hoppe, Damjan Štukelj in Kristjan Klančar (Adidas) ter Franjo Bobinac (Gorenje).

Takoj po končanem nogometnem prvenstvu je bila v nedeljo, 5. avgusta, pod šotorom pri trgovskem centru Brglez na Vranskem v okviru Vranskih poletnih večerov **tradicionalna Dorijeva maša**. Zbralo se je okrog tri tisoč ljudi od blizu in

Pri Dorijevi maši sta bila tudi Dorijeva mama in prijatelj Jože Slavinec.

daleč, tudi Slovenci iz Berlina, Hannovera in Hamburga – Dorijevih slovenskih župnij v Nemčiji. Vsi skupaj so z veseljem prisluhnili nagovoru vranskega rojaka Izidorja Pečovnika, ki vedno znova poudarja, kako pomembno je prijateljstvo, živa vez med ljudmi, pa tudi vez domovine s Slovenci v tujini. Že začetek maše je dal slutiti to misel, saj se je pričela s pesmijo »Za prijatelje si je treba čas vzeti...«, ki jo je v živo zapel Andrej Šifrer. Poleg Andreja so bogoslužje s petjem in glasbo polepšali še Irena Vrčkovnik, ansambel Robija Zupana ter domači cerkveni pevski zbor.

Po maši se je druženje nadaljevalo s tako imenovanim VRANSKIM OKTOBERFESTOM – točilo se je laško pivo, slovesnost pa je naznanila Pihalna godba Pivovarne Laško in njihove prikupne mažoretke. Igrali so različni ansambli, obiskovalci pa so ob plesu in prijetnem kramljanju pozabili na vsakdanje težave.

Da si župnik Dori vedno vzame čas za svoje prijatelje, je dokazal tudi na tradicionalnem, že **13. romanju na Sv. Višarje**. Letos je v ponedel-

Kvintet Dori je zaigral v čast višarski Mariji v cerkvi ...

ljek, 13. avgusta, z njim romalo 60 prijateljev. Prvo romanje je bilo leta 1995, malo pred Dorijevim odhodom na novo službeno mesto v Berlin. Takrat je poleg očeta in mame šla le peščica najzvestejših prijateljev, ki so pri višarski Mariji, kraljici Evrope, molili in prosili, da bi bil gospod Dori v tujini lepo sprejet in da bi se kmalu vrnil v domovino. Od tedaj je minilo dvanajst let, Dori se redno vrača in vsako leto se mu na romanju pridruži več prijateljev. Letos je bil z nami tudi »njegov« kvintet Dori, ki je igral tudi pri maši in kasneje zunaj cerkve in povsod, kamor jih je peljal gospod Andrej Lampret, ki

že nekaj let kot duhovnik pomaga župniku na Višarjah. Za prisrčen sprejem smo tamkajšnjemu župniku zelo hvaležni – fantje kvinteta Dori so v dobro voljo spravili vse, ki so se v tistem času zadrževali v bližini cerkve. Bog pa nam je poklonil čudovit razgled na vse strani neba!

Kot vedno smo ob vrnitvi v dolino pripravili piknik – tokrat ob Belopeških jezerih ob vznožju Mangarta. Iz »trebuha« avtobusa smo potegnili raztegljive mize, nanje pa zložili različne dobrote, ki jih gospodinje iz leta v leto prinašajo s seboj. Vsako leto je kaj novega, pa naj bo to s področja slaščic, potic, kruha ali pa mesnin. Kar tekmujemo, katera se bo bolje odrezala! Vinogradnika Slavinec in Kolar sta poskrbela za vinsko kapljico, manjkalo pa ni tudi brezalkoholnih pijač. Da se ne bi preveč najedli, so poskrbeli oblaki iznad Mangarta, pa smo se dežju umaknili v avtobus in naredili še en postanek pri Mariji Pomagaj na Brezjah ter ji v čast 100-letnice kronanja milostne podobe tudi zapeli. Srečni in veseli smo se na Vranskem še zbrali

Blagoslov in sajenje cepiča v Berlinu

... in s petjem razveselil tudi gospodinjvo v župnišču.

pred Brglezovo trgovino, kjer nam je šef že zjutraj pripravil kavo in krof, se poslovili od Dorija in tistih, ki so se z avtobusom odpeljali proti Celju in naprej do Rimskih Toplic.

Da, naša srečanja so druženje prijateljev od Vranskega do Jeruzalema, od Laškega do Kamnika, od Pilštajna do Zagorja ... Skratka: pisana družina veselih ljudi, ki vsak na svoj način doda kamenček v mozaik k prijetnemu romanju. Zahvaliti se moramo tudi Janezu Pavšku, direktorju Integral Zagorje d.o.o., ki nam je že drugo leto zapored po zmerni ceni priskrbel udoben avtobus in odličnega šoferja Romana Flereta. Lani smo z njim in z njegovim kolegom Pavletom potovali tudi v Berlin.

Počitnice so minile, večina je spet na delovnih mestih v Berlinu in spet smo priča obiskom iz Slovenije. V soboto, 1. septembra, smo imeli **goste iz občine Šentjernej** z županom Francem Hudoklinom na čelu, ki je v svojem nagovoru zelo lepo predstavil svojo občino in vse, kar v njej deluje. S sabo je pripeljal: Vinogradniški oktet, MePZ

Šentjernej, narodnozabavni ansambel in duo, kjer tudi sam poje. Oktet je zelo lepo prepeval med mašo, ki jo je daroval njihov župnik in dekan Tone Trpin in zelo lepo pridigal. Po maši smo se zbrali v veliki dvorani, kjer je ta dan naknadno **praznovala abrahama Vera Gabor**, naša pridna in zvesta župljanka, ki pomaga skoraj pri vseh prireditvah in tudi sama kakšno organizira. Njen mož Jože je član obeh župnijskih pastoralnih svetov, nemškega in slovenskega, sin Danijel je ministrant, sin Kristijan pa bobnar v Drugi generaciji. Otroka sta njen največji ponos in sadova ljubezni. Prireditev sta ji pomagala organizirati prijatelja - tudi zelo prizadevna in vedno pripravljena na pomoč - Anica in Edo Žabkar. Za presenečenje je Anica Žabkar spekla čudovito torto, ki sta jo okrašeno z lučkami v temi pred slavljenko pripeljala naša najmlajša udeleženca Maksimiljan Zakrajšek in Antonio Bohorč. Sledil je lep koncert gostov. Nastopile so vse skupine, po koncertu pa se je nadaljevala zabava ob dobri hrani ter županovem cvičku. V petek jih

je vodnik Mitja Zakrajšek peljal k njihovem rojaku Jožetu Lipaju na kosilo v gostilno, ki jo ima njegova življenjska sopotnica. Za to njegovo darilo našim gostom mu je župnik Dori zelo hvaležen.

Marinka Mošnik

AUGSBURG

Poročila sta se Alexandra Zimoch in Marko Porok iz Ravensburga

V lepo obnovljeni podružni cerkvi, v majhni vasici Gorenje Jezero, ki leži ob robu presihajočega Cerkniškega jezera, sta v soboto, 18. avgusta, Alexandra Zimoch in Marko Porok stopila na skupno življenjsko pot. Dvojezično poročno slovesnost je vodil izseljeniški duhovnik Roman Kutin. Nevestin brat je na začetku maše pripravil lep uvod v slovesnost. K sveči novoporočencev je postavil še štiri sveče, na vsako stran po dve. Vsaka od teh je imela svoje ime: prva luč, druga toplina, tretja varnost, četrta svetlost. Imena sveč so bila izrečena v treh jezikih, v slovenskem, nemškem in poljskem. Voditelj slovesnosti je v nagovoru med drugim povedal tudi naslednje: »Nataknila si bosta prstana. Prstani so okrogli, nimajo konca. Tudi vajina ljubezen naj se ne konča, ampak pogloblja. Vajina prstana naj se vama dobro prilegata, da ne začneta povzročati bolečin in neprijetnih občutkov. In zelo velikega pomena je, da njuno lepo okroglo obliko ohranita. Če prstan postane štirioglat, se prstu več ne prilega. Štirioglatost spominja na boksarski ring. In če v zakonu začnejo veljati pravila tega športa, postane življenje v njem lahko zelo hudo.«

Ženin Marko in nevesta Alexandra pred oltarjem

Nevesta je hči poljskih staršev, ženin pa sin slovenskih. Oba živita v Ravensburgu, kjer sta se tudi spoznala. Naj se jima na skupni poti uresničijo vse tiste sanje, ki sta jih prinesla pred oltar, da bi jih v neločljivi ljubezni izsanzjala.

R. Kutin

ESSEN

Naša župnija premore izreden pripomoček v elektronski obliki, in to je krstna »knjiga«, kjer so vpisani vsi krsti, ki so jih podelili tukajšnji duhovniki od leta 1955 naprej. Mislim, da je to zgodovinsko delo, ki ga je uresničil tukajšnji dolgoletni diakon Stanko Čeplak. Prav verjetno doslej česa takega nima nobe-

na od okoliških mestnih župnij. Če jo ima še katera slovenska izseljenska župnija, bomo izvedeli kot odmev na to mojo ugotovitev.

Prednost naše krstne »knjige« je v tem, da v trenutku najdem vsak podatek. Kliknil sem, naj mi poišče vse vpisane osebe, ki naj bi v svojih podatkih imele letnico 1957 - torej pred 50 leti. Našel sem samo eno, in sicer gospo Angelo, rojeno Rojšek. Drugih pa v »knjigi« ni. Ni pa rečeno, da med nami ni še koga, ki je bil rojen tega leta. Ena, ki je letos »abrahamka«, prav gotovo je v naši župniji. Redno prihaja k slovenskim mašam v Wettru in Castropu.

Svoj 50. rojstni dan je 8. maja obhajala gospa **Silva Mandel**, rojena

Barkovič, doma iz Ribnice pri Veliki Dolini. Z možem Wernerjem imata sina Jožeta in hčerko Štefi. Stanujejo v Recklinghausnu. Ob njenem jubileju je bila cela oltarna skupnost v Wettru bogato pogoščena po eni od mesečnih sobotnih maš. (Naj ob tem omenim, da je ta skupnost zares izredna, saj radi prihajajo k slovenskim mašam. Nato pa vedno sledi nekajurno prijateljsko druženje z začetno sladico, kavico ali čajem ali še s čim, kar je bolj značilno pri Slovencih ... petjem, včasih tudi glasbo in plesom. Sleherni rojstni dan je zaznavno obeležen. Vedno imajo tudi čisto pravo bogato večerjo. Pogosto potegnejo celo v nov dan.)

Naša Silva sodi med posebej dragocene osebe, saj je članica župnijskega sveta, bralka pri bogoslužju, sodeluje pri prav vseh župnijskih

»SLOVENSKI CVET« - 30 LET

Zbor Slovenski cvet nas vabi: Z vami bi radi delili veselje in ponos ob 30. obletnici delovanja društva in mešanega pevskega zbora SLOVENSKI CVET.

Vabimo vas na naš jubilejni koncert, ki bo v soboto, 20. oktobra 2007, ob 18. uri v Adlersaal Nieuwerk, Dennemarkstr. 30, 47647 Kerken - Nieuwerk. Na to prijazno vabilo slavljenca se bomo gotovo z veseljem odzvali.

Nastopata SLOVENSKI CVET in SLOVENSKI FANTJE.

Sodelujeta tudi Karawanken Oberkreiner z Natali in slovenska folklor »Bled« iz Essna.

Vstopnina 10 EUR, za otroke do 12. leta vstop prost.

Župnijski pastoralni svet v Essnu. Slavljenska Silva je tretja z desne.

prireditvah v Essnu, Wettru in Castronu. Tudi celotna njena družina sodeluje. Silva je tudi naročena na Našo luč.

Draga Silva - še na mnoga zdrava in srečna leta Ti kličemo vsi rojaki! V nedeljo, 2. septembra, smo imeli **prvi sestanek župnijskega sveta** v novem pastoralnem letu. Bili so navzoči tudi nekateri, ki doslej nekaj časa niso prihajali. Zaradi podaljšanega dopusta ali drugih obveznosti pa ni bilo nekaterih sicer rednih zelo aktivnih članov.

Glavni temi pogovora sta bili priprava dvehletnega srečanja (bienala) slovenskih pevskega zborov iz Evrope, ki bo 3. maja 2008, in 50-letnice naše župnije ob binkoštnem srečanju 11. maja 2008. Potrdili smo tudi datume martinovanja in miklavževanja v Essnu in Krefeldu. Pogovor je tekel tudi o obnovi ali razširitvi župnijskega pastoralnega sveta in načrtovani ustanovitvi odbora za pripravo tradicionalnih župnijskih prireditev ob cerkvenih in kulturnih praznikih. Odločili smo se tudi, da bomo prihodke prireditev letos namenili pomoči eni od redovnih skupnosti, ki je v finančni stiski.

Redovniki, ki se posvečajo predvsem molitvi in pokori in duhovno dobro vsega človeštva, so materialno odvisni od dobrote ljudi, zato jim želimo gmotno pomagati. Lep pozdrav vsem bralcem - Slovenci iz Severnega Porenja in Westfalije.

Župnik Lojze Rajk

Bienale pevskega zborov

Vse slovenske izseljenske pevske zборе v Evropi obveščamo, da smo

prevzeli organizacijo bienala v letu 2008. Kot koordinatorka se je ob srečanju v Aumetzu prostovoljno javila gospa Rozina Lovrenčič iz okolice Krefelda (fam.lovrencic@t-online.de). Tamkajšnji zborček Eskala je prenehal z delovanjem. Tako bomo združili svoje delo in sodelovanje ljudje dobre volje pod okriljem župnije Essen, ki pa nima svojega pevskega zбора.

Vabimo k prijavi vse zборе in pevske skupine, ki bi lahko sodelovale na tem že 14. festivalu slovenske pesmi, ki »potuje« po Evropi. Bil je že v Franciji, Nizozemski, Belgiji, Nemčiji. Ne smemo dopustiti, da bi nekaj tako lepega umrlo. Ne gre za tekmovanje, ampak za spoznavanje in prijateljsko druženje. Po prijavi boste dobili nadaljnja navodila in obvestila.

Srečanje zborov bo v soboto, 3. maja 2008, v cerkvi sv. Gertrude v Essnu - verjetno ob 15. uri. Predlagano geslo je: »ŠE GORI LJUBE-

ZEN«. Prosimo, sporočite nam seznam pesmi, ki jih požete, da lahko določimo izbor in se tako izognemo zadregi ponavljanja istih skladb. Prijavite se lahko na zgoraj omenjeni naslov ali na naslov skm.essen@freenet.de.

L. Rajk

FRANKFURT

Že v prejšnji številki Naše luči je bilo nekaj slik in besed o Višarjah, pa naj bo še tokrat nekaj besed in fotografij s frankfurtskega vidika. Trinajst nas je menda bilo na prvo avgustovsko nedeljo s celotnega območja naše župnije na tem romarskem srečanju treh Slovenij (matične, zamejske ter zdomsko-izseljenske); tako tistih, ki so že doma v Sloveniji, kakor onih, ki so še za vsemi temi gorami in dolinami v tujini ali pa malo tu in malo tam. Tisti, ki so bili prvokrat, so bili navdušeni in s trdno obljubo, da nasle-

Le jejšta, da bosta velika in močna drugo leto spet prišla na Višarje.

Pod Višarjami se po romarsko nazdravlja srebrnomašniku Zvonetu s Švedske.

dnje leto spet pridejo. Prepričan sem, da niso bili navdušeni samo zaradi lepega vremena, ki je letos prispevalo k še lepšemu počutju. Čez poletje je prišlo obvestilo še o štirih prvoobhajancih, ki so v letošnjem letu prejeli prvo sveto obhajilo v svojih krajevnih župnijah. To so bili še: Amadea Cerce iz Lörzweilerja, Vanessa Friskič in Janine Rozman iz Offenbacha ter Darja Schenk iz Gross-Zimmerna. Tako je bilo po do sedaj zbranih podatkih trinajst prvoobajancev na vseh koncih naše župnije.

Konec avgusta pa je v Weiterstadtu obhajal sedemdesetletnico življenja Franc Schäffer. Hkrati s tem življenjskim jubilejem pa sta se v teh jesenskih dneh pridružili še dve obletnici. Mineva 45 let, odkar

je prišel z mamo in brati iz Vojvodine v Nemčijo ter štirideset let poroke; ženo Terezijo pa je dobil v Sloveniji v Naklem na Gorenjskem. Še vrsto lepih in srečnih let jima želimo.

rem

HAMBURG

Poletje in poletni dopusti se bližajo koncu, medtem pa se je med rojaki v hamburški skupnosti, ki so tudi v poletnih mesecih številno obiskovali svete maše, marsikaj zanimivega dogajalo. V primerjavi z deževnim avgustom nas je junij presenetil s pravimi poletnimi temperaturami. Veselili smo se svete maše in prihoda župnika Dorija. Lepo druženje v hamburški sku-

pnosti je že kar dobro zakoreninjeno in vsak mesec po sveti maši nekaj slavimo. Med slavljenca je bil tudi naš »kletar« Slavko Lovrec, ki nas po maši ali na skupnih izletih mnogokrat pogosti z odličnim vinom, ki ga je pridelal njegov brat, čigar vinogradi ležijo na sončnih gričih Slovenskih goric, v vasi Moravci. Župnik Dori se vedno pošali, da se pri tem dobrem vinu ženska lička obarvajo kar brez »make upa«. Emi Lovrec pa smo se ob njenem osebnem prazniku zahvalili za lepo okrašene mize, kar je pogosto njeno delo, tako da nam dobrote na mizah še bolj teknejo. Julija smo morali sveto mašo zaradi drugih terminov župnika Dorija za en teden prestaviti. Tako smo lahko naši gospe Mariji Lenk, ki je 21. julija praznovala 70. rojstni dan, že pri tej maši čestitali in njen jubilej skupaj praznovali. »Naša Mici«, kot jo župnik Dori rad nagevori, je zagledala luč sveta leta 1937 v Kamniku na Gorenjskem. Je najmlajša od treh sester in dveh bratov, ki pa sta žal že pokojna. Gospa Marija je prišla v Nemčijo leta 1963 in se zaposlila v firmi Zeiss-Ikarus v Stuttgartu. Leto kasneje se je odpravila v Hamburg in našla službo v firmi Beiersdorf. Od leta 1965 do konca leta 1969 je bila v službi švicarskih gostinskih delodajalcev, nakar se je vrnila v Slovenijo. Leta 1972 se je ponovno odpravila v Hamburg, saj je tam že ob prvem bivanju spoznala bodočega moža Manfreda. Poročila sta se 28. julija 1972 in leto za tem se jima je rodil sin Torsten. Na delu v Švici si je Marija pridobila mnogo prakse v gostinstvu in se po

Sedemdesetletni Franc Schäffer iz Weiterstadta z ženo in vnuki

Gospa Marija Lenk (levo), sestra Angelca in nečakinja Valči na izletu v Travemünde

poroki kaj kmalu odločila, da bo odprla svoj gostinski lokal. Vsak Slovenec, ki je zahajal v njen lokal, je bil še posebej dobrodošel. Nemalokdaj je za plačilo vzela samo »Bog lonaj«. Takšna je naša Marija še danes, ko se je od gostinskega lokala že nekaj let poslovila. Rada prihaja k svetim mašam in rada zapoje z nami. Z Manfredom pa nas tudi rada sprejmeta in pogosti na njenem domu.

Zelo vesela je bila gospa Marija obiska svoje 78-letne sestre Angelce iz Slovenije, ki pa je v ta namen rada zamenjala delo in gorski zrak na planšariji na Gojški planini, ki leži med Veliko in Malo planino, kjer je še vedno s srcem in dušo planšarica. Teto Marijo pa sta z obiskom počastila tudi nečakinja Valči in njen mož Jule. Za Marijino 85-letno sestro Pavlo je bila dolga pot v Hamburg prenaporna.

Odlična pogostitev nešteti dobrot, posebej še tistih iz domovine, je bila tako obilna, da jih nismo mogli jesti niti na skupnem izletu, ki smo ga naredili v ponedeljek po maši v prijetno obmorsko letovišče na Vzhodnem morju, v Travemünde. Udeležili so se ga tudi vsi Marijini gostje iz Slovenije. Župnik

Dori se je tudi tokrat pogodil s svojim službenim kolegom Petrusom, da je pustil izletnike se v soncu sprehajati med lepo oblikovanimi peščenimi skulpturami, katere so predstavljale svetovne znamenitosti iz vseh epoh. Ta razstava na prostem, Sand World, pritegne vsako leto mnogo obiskovalcev s celega sveta.

Avgusta je sveta maša odpadla. Župniku Doriju smo od srca privoščili, da je vsaj nekaj dni lahko preživel malo drugače v naši lepi domovini. O tem lahko več preberete v poročilu iz Berlina. Tudi mi smo bili zraven in smo skupaj doživljali te lepe trenutke.

Da so druženja Slovencev z njihovimi duhovniki tudi v domovini lahko zelo lepa in pristrčna, so tudi tokrat dokazali Slovenci s Švedske in iz Stuttgarta. Švedski srebrnomašnik Zvone Podvinski se je s svojimi »ovčkami« že štirinajstič vzpenjal po slovenskih gorah. Slovenci iz Stuttgarta in okolice pa so doživeli s svojimi srebrnomašnikom dr. Zvonetom Štrubljem nepozaben dan na Goričkem. Tudi Slovenci iz drugih nemških župnij smo bili pri obeh druženjih dobrodošli in lepo sprejeti od vseh. Tako

70. rojstni dan gospe Marije Lenk

kot »Romanje treh Slovenij« na Sv. Višarje so tudi ta srečanja dopustnikov lepa in nepozabna.

DD

INGOLSTADT

Slavljenka Anica Fludernik

Z malo zamude se spominjamo naše rojakinje Anice Fludernik iz Amberga, ki je 10. julija letos obhajala svoj šestdeseti rojstni dan. Anica se je rodila v Tribučah v Beli krajini v družini treh otrok; mama je še čez dan žela pšenico in zvečer jo je rodila. V slikoviti pokrajini belih brez je Anica preživela svoje lepo otroštvo in mladost. Šolo je obiskovala v Črnomlju. Po

Anica Fludernik, šestdesetletnica

David skrbno pospravlja po maši.

končanem šolanju je delala v živilsko predelovalni industriji Belsad, leta 1969 pa je odšla v Nemčijo, kjer se je preko Rudisa zaposlila v tovarni Simens v Ambergu. Tam sta se kmalu spoznala z Maksom, s katerim sta se civilno poročila v Črnomlju. Cerkveno ju je v cerkvi Svete Trojice v Ambergu poročil pokojni župnik Vili Stegu. Anica je mama dveh hčera in ljubeča babica petih vnukov. Z Maksom sta si v Tribučah zgradila lep dom, kamor vesela odhajata v prostih dneh, kjer pa tudi rada »feštata« s svoji-

mi prijatelji in znanci. Anica je skrbna gospodinja in dobra kuharica, tako mnogokrat sprejema in pogosti s svojo belokranjsko prijazno gostoljubnostjo. Anica, hvala za vse, naknadno še enkrat iskrene čestitke za okrogli rojstni dan in dobre želje, predvsem še trdnega zdravja. Bog te ohrani!

Konec počitnic na Bavarskem

3. septembra so se po počitnicah na Bavarskem spet odprli otroški vrtci in 11. septembra se je začelo novo šolsko leto. Zato naše misli spremljajo nebolgljene malčke v

Ob slovesu Katharine Binner

otroške vrtce in male šolarje v nižje razrede šole ter mladostnike v njihovem poklicnem izobraževanju. Naši ministranti iz Ingolstadta so uspešno napredovali v višje razrede, **Anja** in **Dani** sta prišla v tretji razred in bosta prihodnje leto prvoobhajanca, **Daniel** in **Martina** sta prišla v drugo gimnazijo, **Anna** v tretjo in **Theresa** hodi v osmi razred. Naša glavna ministranta **Aleksander** in **David** sta uspešno končala realko in oba tudi dobro opravila sprejemni izpit za višjo strokovno šolo, kjer se bosta naslednji dve leti šolala in pripravljala za strokovno maturo. Organistka **Katharina** je na veliko noč, 8. aprila, postala polnoletna ter stopila v svet odraslih in junija je z odlično opravila zrelostni izpit, maturo. Pri maši pred počitnicami se je od nas poslovila, kajti avgusta je odšla za eno leto na Češko, kjer bo v Pragi opravljala svoje socialno leto v domu za ostarele; zahvalila se je za dobro sodelovanje in nam zagotovila, da bo rada prišla med nas, ko bo prihajala za proste dneve domov. Vsem imenovanim in neimenovanim malim in velikim šolarjem pristrčno čestitamo za uspešno minulo šolsko leto ter želimo še nadaljnjih šolskih in življenjskih uspehov.

MANNHEIM

Smokve v Mannheimu

Ko v Sloveniji slišijo, da je v dolini Rena milo podnebje, kjer dobro uspeva vinska trta, se začudijo. Skoraj tisoč kilometrov severneje bi pričakovali hladnejše podnebje, pa je skoraj podobno kot v Vipavski dolini. Zato lahko rastejo tudi smo-

Smokva pri Grobelškovih v Ludwigshafnu

kvina drevesa in letos so obrodila še posebno sladke sadove. Tekmovati pa vseeno ne morejo s primorskimi, saj v bližini ni morja, ki bi blažilo ohladitve, ki jih prinašajo nenadne spremembe vremena. So pa smokve gotovo znanilke podnebnih sprememb, saj jih nekoč tu ni bilo, zdaj pa obrodijo vsako leto bolj sladke plodove.

Marinka Ivanc je v avgustu slavila padesetletnico življenja. Med tisti-

Marinka Ivanc je praznovala.

mi, ki prihajajo k slovenski maši v Mannheim, je iz prve generacije ena najmlajših. Z možem Tonetom sta na vseh prireditvah najbolj opazna, saj sta edina, ki se pojavita v narodnih nošah. Niti vročina ju ne odvrne, da ne bi z narodno nošo nekaj naredila za prepoznavnost Slovencev in Slovenije. Nista pa samo opazna, ampak tudi vedno pomagata pri vseh slovenskih prireditvah. Marinka je doma iz Kamnika, navezana pa je tudi na Belo krajino, odkoder je doma njena mama, po očetu pa se v njej pretaka tudi dolensjska kri. Kot je po letih med najmlajšimi, tako je tudi po letih bivanja v Nemčiji: sem je prišla pred osemnajstimi leti. Zato bo morala še kar precej let počakati, predno bo nabrala dovolj let za vrnitev v novi dom v Kamniku. Rojaki ji želimo, da bi bila še naprej tako vedrega značaja, kot je bila do sedaj in seveda, da bi ohranila zdravje in mladostnost še naprej.

MÜNCHEN

Letos so prvič prejeli evharističnega Jezusa Marvin Mušič, Marija Gabrovšek, Michael Gomzi, Vaneša Jarc, Valentin Corić in Kajetan Huber.

Starši so poskrbeli, da so bili dovolj poučeni, da je v majhni hostiji dobi Jezus, ki hoče z njimi prehoditi pot zemeljskega življenja ter jih obvarovati nesreče greha. Pod-

J. M. Michael Gomzi

Kajetan Huber in Valentin Corić z družino

Vanesa Jarc

Marvin Mušič

pirati jih želi za dobra dela in jih tolažiti v nezgodah ter končno pripeljati v nebesa.

Marjan Bečan

STUTTART

Srečanje v moji domovini - PERTOČA

Prihajajo »zdomci«, od tam, kjer so doma, v »našo« domovino, rečejo.

Kratek opis usode teh ljudi, ki vsako leto nekajkrat prihajajo v domovino ... na svoj dom, tja, kjer smo doma ... tja, kjer je njih pravi dom! Mi prihajamo. Prihajamo, ko so prazniki in nam cerkev in država narekujejo domačnost, ko so šolske počitnice, ko so zimski ali poletni dopusti. Prihajamo s tisto mešanico ponosa in ponižnosti, vendar z neizmerno ljubeznijo do domovine. Ponosni smo! Ponos so nam veliki avtomobili, hiše in denar. Ponižnost nam je v stokrat prehojeni vrnitvi poti izgubljenega sina. Prihajamo in ponovno smo sprejeti vsakič znova. Najpogosteje z zavistjo, redkeje z usmiljenjem, vse pogosteje z ljubeznijo. Sprejemate nas tako naravno, kot sprejemate letne čase, kot sprejemate jutraj dan in nato noč.

Naši načrti so bili preprosti, klasični. Kupiti avto, zaslužiti denar in se vrniti.

Načrti naših otrok so preprosti, klasični. Se zaljubiti, poročiti in ostati. Vendar to niso bili in niso naši načrti in niso bili načrti naših otrok.

To je usoda zdomcev.

Tokrat smo se rojakinje in rojaki iz Stuttgarta in okolice odpravili v severovzhodni del naše domovine Slovenije, v Prekmurje oziroma na Goričko v vas Pertočo. Prekmurje je skoraj v celoti nižinska pokrajina v skrajnem severovzhodnem delu Slovenije, a njen del ob meji z Avstrijo in Madžarsko se imenuje Goričko, in je posejano z nešteto griči (najvišja točka je 418 m Sotinski breg). Prekmurje je na levem bregu reke Mure, po kateri je dobilo tudi ime.

Kulturno društvo Slovenija e.V. - Stuttgart in Slovenska katoliška župnija iz Stuttgarta sta v sodelovanju z župnijo Sveta Helena in Športno kulturnim in turističnim društvom Mladost iz Pertoče pripravili in izvedli že 12. tradicionalno »Srečanje v moji domovini«.

To prireditev in srečanje so sponzorirali občina Rogošenci in občina Cankova, okrepevalnica Partl, farani Svete Helene in mnogi posamezniki, ki živijo v teh prelepih prekmurskih krajih.

V soboto, 4. avgusta, smo se po 8.00 uri jutraj pričeli zbirati vsi povabljeni pod cerkvico svete Helene-cesarice, kjer so nas prisrčno sprejeli domačini in njihov župnik gospod Jožko Vinkovič. Na Goričkem v Pertoči se je tokrat zbralo nekaj čez 100 »zdomcev«. Prišli so iz različnih krajev Slovenije in tujine. Na vrtu pred župnijsko dvorano so nam domačini stregli s kavo, kakšnim sokom ali pa po želji s šilcem domače slivovke. Ob vstopu v dvorano smo zagledali bogato obložene mize z različnimi narezki in pecivo nešteti oblik in okusov. Nekdo se je glasno čudil in že s polnimi usti govoril: »Te mize pa so še bolj bogato obložene kot na kakšni gostiji.«

Zunaj so se ljudje iz vseh koncev Slovenije in drugod pozdravljali s stiskom roke ali objemom, v pogovorih izmenjali novice iz domovine in tujine, mnogokateri s solzo sreče in zadovoljstva v iskrenih se očeh, saj so se nekateri srečali po dolgem času. Kmalu, po obilnem zajtrku, se je množica pričela zbirati v prelepo okrašeni cerkvi svete Helene, kjer je mašo za domovi-

Škof Štumpf na srečanju rojakov iz Stuttgarta

no daroval mariborski pomožni škof in narodni ravnatelj za Slovence po svetu gospod Peter Štumpf. Somaševal je župnik Jožko Vinkovič ter duhovniki, ki so ali pa še delujejo v Stuttgartu in okolici, Janez Šket, Igor Krašna ter Zvone Štrubelj. Prelepo in svečano bogoslužje je obogatil pevski zbor Svete Helene z zborovskim petjem. Škof je »zdomce« v pridigi nagovoril in vzpodbudil k ljubezni do domovine in zvestobi do naše krščanske preteklosti. Še posebej pa je v svojem prekmurskem narečju pozdravil vse svoje rojakinje in rojake.

Po bogoslužju smo prisluhnili domačemu župniku, ki nam je v kratkem nagovoru predstavil svojo župnijo in cerkvico svete Helene. Prav tako sta se pred oltarjem zahvalili soorganizatorski družini Forjan in Tomec, ki so domačini v Pertoči in zdomci iz Schorndorfa. Zahvala je bila namenjena vsem ljudem dobre volje in vsem, ki so kakorkoli pomagali in pripomogli, da je prišlo do tega prelepega srečanja.

Gospa Veronika Vugrinec nam je prebrala pesnitev sestre-nune Ber-

narde Gerič, »Tu sem doma«. Mnogokateri se je ob teh besedah zamislil in utrnila se mu je solza domotožja, ko je po cerkvenih obokih odmevalo:

»Tu sem doma, na zemlji prekmurski, polni sonca in topline, ljubim te, moja dežela, iz srca globe!«

Po maši nas je že čakal avtobus, s katerim smo se odpeljali proti turistični kmetiji Ferencovih v Krašćih. Med vožnjo smo pozorno poslušali župnika Vinkoviča, ki nam je razlagal pokrajinske značilnosti Prekmurja in Goričkega, med drugimi smo lahko na območju vasi Ropoča in Krašći občudovali akumulacijsko Ledavsko jezero, ki je poimenovano po potoku Ledava. Jezero je idealen prostor za ribištvo, v zamočvirjenem delu pa rastejo vrbe in nizko grmovje, kjer najdejo prostor vodne in obvodne ptice.

Pri Ferencovih smo hitro zasedli vse prostore znotraj gostišća in na vrtu. Kosilo se je pričelo z značilno prekmursko specialiteto dödoli. Ker je pač vedno primanjkovalo

časa, nas je kar ob kosilu zabaval harmonikar, nekateri so zapeli kakšno domačo vižo, drugi pa so si nabrusili pete in se zavrteli ob polki ali valčku.

Dobro okrepečani smo se peljali v občino Grad. Tukaj smo si ogledali mogočen grad, največji na Slovenskem s svojimi 365 sobami. V grašćini so ogromne kleti in ječe. Znotraj poslopja je globok vodnjak, vklesan v živo skalo. Zaustavili smo se tudi pri Marijini cerkvi pri Gradu, kjer je bilo včasih središće ene najstarejših župnij v Prekmurju. Omenjena je bila že leta 1208. Prav tako v programu ni manjkala degustacija vin na domaćiji Gjerkeš v Fikšćincih. Poskušali smo več različnih sortnih vin z zašćitenim geografskim poreklom, kot so, lašćki rizlig, renski rizling, chardonnay, sivi pinot, najboljši vtis pa je pustila zlato lesketajoća se kapljica rumenega mušćata.

Ker nas je ura ponovno priganjala, smo morali pohiteti nazaj na Pertočo v dvorano gasilskega doma. Tam so nas domaćini že čakali z bogatim kulturnim programom in družabnim večerom, ki nam bo ostal v spominu kot lep zgled, kaj vse krajani Goričkega zmorejo, ker se med seboj razumejo in so enotni v delu in zabavi. Iz okolišćkih vasi in krajev so svoje pevske in igralske sposobnosti predstavili Pevski zbor Sv. Helena-ŠKTD Mladost Pertoća, družina Unger je zapela parodijo na račun zdomstva v prekmurskem narečju »Vsi gućijo«, Tanja Geder, Monika Pavlić, Tamburašća skupina Odpisani iz Cankove, pevski zbor Pećarovci, Anja Flisar, Razoćarane gospodinje, Anton Hari,

Veseli harmonikarji ter Ljudski godci Černelavci. Nagovorila sta nas tudi župana Občine Rogašovci g. Mihalič in Občine Cankova g. Vogrinčič.

Na koncu programa se je vsem sodelujočim in navzočim zahvalil predsednik ŠKTD Mladost gospod Jani Flisar. Prav tako se je predsednik KD-Slovenija e.V.-Stuttgart gospod Franc Cerovšek v kratkem nagovoru in v imenu vseh zdomcev zahvalil za prelep in nepozaben dan. Izročil je majhna simbolična darila županu Rogašovcev Miheleču, županu Cankove Vogrinčiču, predsedniku ŠKTD Mladost Pertoča Flisarju ter družinama Forjan in Tomec.

Nato se je pričela družabnost, veselje, prepevanje in tudi za večerjo je bilo dobro poskrbljeno. Mize so bile že obilno obložene s pijačo in domačim pecivom. Domačini so nam stregli s kruhom iz krušne peči in bogračem. Bograč je golaž, ki je nacionalna jed, značilna za Prekmurje. Ko je to druženje postajalo vse bolj prijateljsko, veselo in domače, smo se že v poznih urah

pričeli poslavljeni. Prijetno obogateni s celodnevni občutki, da cela prekmurska pokrajina, ki je bila obsijana z zlatimi žarki sonca, blešči v svoji bogati raznolikosti, ter nam je z rahlim vetričem hladila dušo in telo, in se nam vsem zahvaljuje za obisk, molitev in prošnje za našo skupno domovino.

Izrečeno je bilo mnogo iskrenih, prijernih in prijateljskih besed v upanju in želji, da se še kdaj srečamo in da naše sodelovanje postane še intenzivnejše.

To je bil poskus na kratko opisati srečanje in druženje iskrenih, pristnih in poštenih ljudi, ljudi dobre volje, ki so bili nad takšno dobroto, ljubeznijo in gostoljubnostjo prijeto presenečeni.

Hvala vsem, ki ste se trudili in nas uspeli sprejeti kot svoje.

Ivan Rantuša

Poroka

7. julija 2007, pisano drugače: 7. 7. 07, je bil poseben dan. Veliko porok je bilo na ta dan, ki so ga kronale kar tri sedmice. Srečen poročni dan sta dočakala tudi **Clau-**

dia Đebi in **Goran Pejić**. Poročno slavje v cerkvi sv. Konrada v Stuttgartu je bilo ekumensko; vodila sta ga srbski pravoslavni duhovnik iz Stuttgarta in katoliški župnik slovenske župnije. V obredu je prišlo do izraza bogastvo tako pravoslavne kot tudi katoliške veroizpovedi. Claudii in Goranu čestitamo in jima želimo božjega blagoslova, veliko sreče in razumevanja na njuni skupni življenjski poti.

Odšli so

PETER POVHE. Rojen je bil 14. marca 1951 v Trbovljah, nenadoma je umrl doma, v Hrastniku, v nedeljo, 26. avgusta. Z ženo Gabrielo in hčerko Tatjano je bil na letnih počitnicah, ko ga je Bog, v starosti 56 let, poklical k sebi. V Nemčijo je prišel leta 1971. Zaposlil se je v Stuttgartu kot zobotehnik. Poročil se je 30. julija 1988 z ženo Gabrielo. Leta 1988 se je rodil sin Aleksander, leto kasneje, 1990, pa hči Tatjana. Peter je rad zahajal v slovensko skupnost, kjer je le mogel, je ljudem pomagal. Zelo rad je imel tudi naravo. Umrl je na travniku, ko je kosil travo. Z velikim veseljem je poslušal glas harmonike. To veselje je izročil tudi svojemu sinu Aleksandru, ki rad zaigra na harmoniko. Tudi na pogrebu, ki je bil v petek, 31. avgusta, v Botnangu, predelu mesta Stuttgart, je v slovo zapela Aleksandrova harmonika. Pogreb, ki se ga je udeležilo zelo veliko ljudi, je vodil župnik sodelavec gospod Igor Krašna. V slovo mu je spregovoril tudi predstavnik SKUD Triglav iz Stuttgarta. Še prej pa smo se od njega poslovili v Sloveniji, v Dolu pri Hrastniku, dva dni po nje-

Poroka Claudie Đebi in Gorana Pejića

Pokojni Peter Povhe

govi smrti, v torek popoldne, 26. avgusta 2007. Pred pokopališko kapelo je potekal žalni obred ob krsti, ki so jo takoj po obredu odpeljali v Nemčijo. Nato je bila za pokojnega opravljena žalna maša v župnijski cerkvi v Dolu pri Hrastniku. Obred in mašo je vodil župnik slovenske župnije v Stuttgartu dr. Zvone Štrubelj. Na orgle je igrala in po obhajilu ganljivo zapela Aleksandrova in naša prijateljica, do lani dirigentka župnijskega zbora Obzorje, Marjetka Urbanič. Tatjani, Aleksandru in ženi Gabrieli izrekamo iskreno sožalje in solidarnost v težkih trenutkih izgube dobrega očeta, zvestega moža in prijatelja.

VINKO NAGLIČ. Rojen je bil 22. januarja 1943 v Mozirju pri Celju. V družini Naglič je bilo še pet sester. Od 1950 do 1958 je obiskoval osnovno šolo v Vojniku, nato je do leta 1961 končal poklicno šolo za zidarja. Leta 1964 je spoznal Kata-

rino, ki je kasneje postala njegova žena. Hči Brigita se je rodila leta 1965. Vinko je najprej za dve leti odšel v Francijo, kjer se je zaposlil v avtomobilski firmi Peugeot. Nato je s prijatelji prišel služiti kruh v Nemčijo. Naselil se je v Oberstenfeldu. Leta 1970 se je poročil s Katarino in ženo ter hčerko Brigito pripeljal v Nemčijo. Do leta 1987 je delal kot zidar, nato kot šofer in slednjič kot montažer. Zaradi bolezni je moral v predčasni pokoj. Vendar ni mogel mirovati. Pri firmi Werzalit v Obesrstefeldu je zaprosil, da bi prevzel delo vratarja, kar se je tudi uresničilo. To delo je opravljal z velikim veseljem vse do februarja 2007, ko je odšel v zasluženi pokoj. Vendar ga je užival le dobrih šest mesecev. Hči Brigita se je poročila 1989 s Thomasom. 1989 se jima je rodil sin Steven, leta 1992 pa hči Tamara. Oba je pokojni Vinko imel zelo rad. Svoj 60. rojstni dan je praznoval skupaj s svakom Albinom. Umril je v soboto, 1. septembra. Od njega smo se poslovili v četrtek, 6. septembra, na novem pokopališču v Ludwigsburgu. Ženi Katarini, hčerki Brigiti z

Pokojni Vinko Naglič

Jubilanta Alojz Strašek in Janez Moher

možem Thomasom in vsem sorodnikom (številni so prišli na pogreb iz Slovenije) izrekamo sožalje in zagotavljamo molitveni spomin. Vsem bo ostal v spominu kot živahen, šaljiv, dober, zlasti pa delaven človek.

70-letnica

V skupnosti Oberstenfeld sta 70-letnico življenja praznovala ALOJZ STRAŠEK in JANEZ MOHER.

Alojz Strašek, rojen 1. junija 1937, v Rogaški Slatini, je prišel v Nemčijo leta 1961. Delal je kot prodajalec. Pred tremi leti mu je umrla žena Alojzija. V družini sta se jima rodila dva otroka, sin Klaus in hči Marta. Alojz živi v Benningenu, ki je 15 kilometrov oddaljen od Oberstenfelda.

Janez Moher, rojen 26. aprila 1937, je doma iz Loškega Potoka pri Sodražici. Zaposlen je bil kot delavec v tovarni. Z ženo Marijo imata dva otroka. Stanujeta pa v

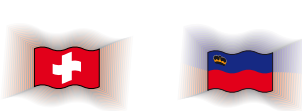
Zlatoporočenca Marica in Franc

Affalterbachu pri Marbachu, rojstnem kraju velikega pesnika Schillerja.

Obema slavljencema želimo še veliko trdnega zdravja, sreče in zadovoljstva ter božjega blagoslova.

Zlata poroka

V soboto, 12. maja, sta v cerkvi sv. Bonifacija v Böblingenu obhajala zlato poroko **Marica in Franc Arnschek**, zvesta člana slovenske verske skupnosti v Böblingenu. Mož Franc, ki je tudi dober glasbenik, je slavje pripravljaval na tak način, da žena o tem ni nič vedela. Na sam poročni dan jo je hotel presenetiti z lepim liturgičnim slavjem in številnimi povabljenimi gosti in prijatelji. Uspelo mu je: žena je za slavje zvedela šele, ko je stopila v cerkev. Kako lepo! Kot duhovnik in župnik bi rad še kdaj doživel kaj takega. Da bi bilo še veliko takih mož, ki znajo svojo zvesto družico nagraditi s tako odličnim darilom. Franc in Marica, Bog vaju živi, še na mnoga leta!

ŠVICA IN LIECHTENSTEIN

Pokojni Franc Cesar

Tik pred odhodom na dopust me je poklicala Milena Cesar iz Kreuzlingena in prosila, naj možu Francu pridem podelit zakramente. »Odhaja, hudo je ...« V soboto, 4. avgusta, smo ga v rodni Radovici pri Metliki pospremili k večnemu počitku. Pogrebni obred je vodil nekdanji župnik v Švici p. Robert Podgoršek ob somaševanju sedanjega dušnega pastirja Davida Taljata. Ganljive besede p. Roberta ob slovesu so vse povedale:

»Nekaj dni po 54. rojstnem dnevu je Franc ugasnil. Bolezen, ki se je prvič resneje oglasila pred dvema letoma, je bila močnejša od volje po življenju. Podlegel je zaradi raka, ki se je razpredel po vsem telesu. Knjiga življenja se je zaprla 26.

Pokojni Franc Cesar iz Kreuzlingena

julija. Zadnje dneve je bila ob njem vseskozi žena Milena. V skupni molitvi sta našla tolažbo, moč in upanje. Spravljen z Bogom in okrepcan z zakramenti je prestopil prag večnosti ...

Dvajsetletni se je podal za delom v Švico. Dela je našel, sreče ne veliko. V narodnostno mešanem zakonu so se mu rodili trije otroci. Prvorojenka je umrla v prvem letu življenja. Razpad zakona ga je zelo prizadel, še bolj pa odtujitev obeh otrok, za katera je vzorno skrbel in ju tudi vodil v Slovenijo.

Pokojni Franc je bil Slovenec z dušo in telesom. In je to tudi ostal. Rad se je družil s slovenskimi rojaki in bil je reden obiskovalec slovenske maše v Amriswilu. Bil je mirnega, zadržanega značaja, dobrega srca in pridnih rok. Trideset let je delal v enem podjetju. Pred sedmimi leti se je spoznal z Mileno in lansko leto sta se povezala v zakonsko zvezo. Bolečino, ki jo je nosil v sebi, je ohranjal zase ... Morda je zato tako zgodaj odšel od nas, ker je bila mera trpljenja dopolnjena za mnogo daljše življenje ...« Hvala, dragi naš Franc, za vso zvestobo! In Mileni, ki se sama vrača v domovino, iskrena zahvala za tako globoko pričevanje o ljubezni ter voščilo, da bi našla mir in tolažbo v krogu domačih.

Krstna slavja

V naših družinah je pogosto navzoča zadrega: kje krstiti otroka? V domovini ali tujini – da bi le bilo tega veselja deležnih čim več prijateljev in sorodnikov. Milanka in Jordan Kovačič iz Dällikona sta se odločila, da bosta sinčka Viktorja krstila 12. avgusta v Sloveniji, v Idri-

V Birru je bil krščen Ivan Nikola Kos.

ji pri Bači, kjer gradita svoj bodoči dom. Številna udeležba prijateljev in faranov je pokazala, da sta tudi v domovini dobro ukoreninjena. In mali Viktor je po svetem krstu pogljal svoje duhovne korenine v kraju, kjer bo nekoč morda deležen tudi drugih zakramentov. Naj ga

ljubezen staršev in botrov, pa tudi vseh, ki mu bomo stali ob strani, pospremi na pot vere, na pot Kristusovega učenca.

Za krst svojega otroka sta se odločila tudi Igor in Tatjana Kos. To slavlje je bilo 18. avgusta v švicarskem Birru. Ko je mali novokršče-

nec Ivan Nikola postal del Kristusovega občestva, je vstopil v svetovno krščansko družino. In tudi udeležba zbranih pri krstu je govorila o tem: oče Igor je sin slovensko-hrvaških staršev, mama Tatjana pravoslavna Rusinja, in tudi navzoči so bili od vsepovsod. Lepo, zgovorno, pomenljivo! Da bi otrok odraščal kot kristjan ob dobrem zgledu in odgovornem spremstvu.

Sonja in Martin – bodita srečna!

»Kdo sta pa tadva?« bo kdo vprašal. Ženin nam res ni bil prej poznan. Pa nevesta? Ja, to je vendar naša Sonja Krivec, tista, ki je vedno nasmejana, ki nikoli brez razloga ne manjka pri slovenskih mašah in z veseljem bere berila. Hči dobrih in zavednih staršev Darka in Sabine Krivec, ki je ostala zvesta svoji mladostni človeški in duhovni vzgoji. Slovenci iz Züricha smo na našo Sonjo ponosni,

Viktor, po krstu vstopaš v sveto Cerkev.

veseli, da si je našla dobrega in odprtega moža, Martina Kenzelmana.

»Vi ste sol zemlje in luč sveta,« se je glasil evangelij na njun poročni dan, 1. septembra, v Warthu pri Frauenfeldu. Za nevesto, ki jo že dolgo poznam, sem prepričan, da je vedno vedela, kaj to pomeni – biti sam globoko veren, dejaven kristjan in obenem drugim svetel zgled – luč in sol ... Zato bo mladi

Sonja in Martin, naj vedno si-je na vaju sonce poročnega dneva.

Tako je v Rümrlangu nastajal parton za nevesto Sonjo Krivec.

zakon lahko odjadral na pot z dobro popotnico.

Ker je ženin po krstu reformirani kristjan, je bil pri poročni maši poleg župnika Davida navzoč tudi pastor njegove veroizpovedi. Za dodatno veselje pa so poskrbeli tudi Sonjini prijatelji – mladinski pevski zbor iz Bilj, ki se je iz domovine pripeljal s posebnim avtobusom. Ti mladi so poskrbeli celo za to, da

nevesta ni bila prikrajšana za lepo slovensko navado. Pred blokom v Rümrlangu pri Zürichu so ji postavili lep, cvetoč slavalok – »parton«, kot pravimo Primorci

Sonja, hvala za dosledno zvestobo naši slovenski skupnosti! Naj bo okronana s srečo v zakonu z Martinom! Bodita res srečna in vselej obilno blagoslovljena!

Z vami in za vas. Župnik David

OZNANILA IZ NAŠIH ŽUPNIJ

NEMČIJA

Sv. maše v oktobru 2007:

STUTT GART

STUTT GART, sv. Konrad: 7., 14., 21. oktobra ob 16.30. V soboto, 30. septembra, bo v Esslingenu vinska trgatev. Sveto mašo ob 17. uri bo vodil novomašnik Janko Rezar, nečak sestre Mateje Rezar.

BÖBLINGEN, sv. Bonifacij: 7. oktobra ob 9.45.

SCH. GMÜND, kapela sv. Jožefa: 14. oktobra ob 9.30.

SCHORNDORF, kapela pri sestrah: 21. oktobra ob 9. uri.

AALEN, sv. Avguštin: 21. oktobra ob 11. uri.

HB-BÖCKINGEN, sv. Kilian: sobota, 27. oktobra, ob 17. uri.

OBERSTENFELD, Srce Jezusovo: 28. oktobra ob 9. uri.

ESSLINGEN, sv. Elizabeta: 28. oktobra ob 17. uri.

SLOVENSKI DOM: župnijska pisarna je odprta v torek in petek od 9.00 do 12.00. V torek, sredo in petek tudi od 16.00 do 19.00 ure ter vedno po maši.

SOBOTNA ŠOLA IN ŽUPNIJSKI VRTEC - Stuttgart: v soboto, 6. in 20. oktobra, od 10.00 do 12.00.

REUTLINGEN

BAD URACH, sv. Jožef: v soboto, 6. oktobra, ob 17. uri.

PFULLINGEN, sv. Wolfgang: v soboto, 13. oktobra, ob 16.45.

Konzularni dnevi-Stuttgart, Sophienstr. 25/II so redno 1. in 3. četrtek v mesecu, v oktobru so: 4. in 18. od 9.00 do 12.30 in od 13.00 do 16. ure. Tel: 089/543-98-19.

ESSEN

S 30. septembrom 2007 bo najmanj 6 mesecev slovenska maša v cerkvi sv. Ewalda, Stapenhorststrasse, Alenessen.

Anni Reinhardt: DOLGO POTOVANJE K TEBI

Prišel je dan prvega svetega obhajila. Mala skupinica prvoobhajancev je sedela v prvih klopeh, 17 dečkov in 14 deklic, ki so hrepeneče čakali na svoje prvo srečanje z Odrešenikom. Vsi so bili prav čedno urejeni, čeprav v preprostih oblekah. Ančka je nosila oblekico kremne barve, posuto z rožicami. Jezus ji je postal prijatelj, z njim želi deliti vse in o njem ve, da jo ima zares rad. Župnik pa je postal njen duhovni spremljevalec vse do smrti.

Sonce je pripekalo na glave mladih vojakov pri vaji na dvorišču vojašnice. Danes je bila na vrsti puška. Razstavljanje, čiščenje, mazanje in potem spet sestavljanje. Čeprav so morali na začetku vsi preveriti, če je morebiti ostal naboj v cevi, se je pri nekem vojaku sprožil strel in je krogla le za las zgrešila Ivanovo ramo. Naslednje dni je prejel spet poziv, naj se javi stotniku. Kaj je sedaj spet narobe, se je spraševal. Stotnik

ga je tokrat sprejel prijazno, vendar resno. Začel je: »Vojak Ivan, ti si se tu pri nas izkazal, zato smo sklenili, da te sprejmemo v našo komunistično partijo. Ti boš imel s tem že tukaj pa tudi kasneje v družbi veliko prednosti.« Ivan pa je brez pomisleka na posledice spontano odgovoril: »Vojak, ki obiskuje Mater božjo na Svetih gorah in jo ljubi in ki potem še pomaga župniku pri pobiranju krompirja, take časti pač ni vreden.« Stotnikov prijazen pogled se je v trenutku spremenil, postal je bled kot zid in je zarohnel: »Zgini, marš ven od tukaj.« Od tega dne je imel Ivan mir in je komaj čakal na zadnji dan.

V deželo je prišla polagoma jesen z vsemi svojimi pisanimi barvami in sadovi, vendar je bil pridelek tisto jesen leta 1956 skromnejši kakor leto poprej. V maju je zmrzal kar precej prizadela mlade sadike in poleti je toča pustila nekaj posledic. Na jesen pa je še reka prestopila bregove in povzročila ogromno škode. Tako so se kmetje že pripravljali na čim hitrejše spravilo tega, kar je še ostalo od pridelkov. Navadno je nastopila za slabo jesenjo prav hitro tudi zima.

Ivanova mama je imela še srečo v nesreči, kajti njene njive so ležale malo vstran od male reke in v tolažbo ji je bila zavest, da prve dni oktobra pride domov njen

Pod šotori pri skupnem kosilu v Merlebachu

sin in bo imela pomoč. In kako se je razveselila, ko ga je lahko spet objela. »Kajne, fant moj, sedaj ostaneš vedno tu!« »Da mati, tu ostanem pri tebi in ne bo ti treba več toliko garati, ker imaš sedaj spet mene. Jutri grem, to boš pač morala razumeti, najprej k Materi na Svete gore. Veš, da imam dovolj velik razlog, da se zahvalim, ker me je le za las zgrešila krogla, pa ti tega nisem napisal, ker te nisem želel vznemirjati.«

Župnik je bil nadvse vesel, da se je vrnil njegov cerkvenik in je nanj že nekaj časa čakala cela vrsta opravil. Marijino cerkvico je treba po vsem tem času velikih romanj zelo temeljito počistiti. Potrebna so tudi manjša popravila škode, ki je nastala ob neurju. Pa še popraviljanja s polja je nekaj in streha njegove stare hiše tudi pušča na nekaj mestih. Tako je imel dela čez glavo od zore do trde noči in je moral vedno bolj ob vsem tem delu razmišljati o čedni trgovčevi hčeri Jožici. Njen nasmeh ga je prevzel in zanj si je vedno vzela veliko časa. Prav kmalu je oče opazil, da je njegova hčerka krepko zaljubljena. Prepevala si je pesmice, kar ni počela nikoli prej in je posedala na večer pred prodajalno na klopici in čakala, da pride Ivan. »Ne, ne deklíč, pri vsej ljubezni do tebe, ne morem dovoliti te zveze.« »Toda očka, poglej, res ni bogat, je pa tako priden.« »To mu priznam tudi jaz, vendar ti boš morala nekoč prevzeti naše podjetje in zato potrebuješ primerneža moža, ki je te obrti tudi sposoben.« S tem je bila Ivanova prva ljubezen zapečatená, preden se je sploh dobro začela. Postal je resen, z obraza mu je zginil njegov običajni nasmeh in tudi pošalil se ni več.

Pri večerji, ko je jedel koruzni kruh s kislim mlekom, ga je mati prijela za roko in ga tolažila. »Ah, sine, to bi tako ne moglo iti dobro naprej, prav gotovo pa boš lahko našel ženo, ki bo bolj primerna tebi.« »Kaj ti veš, mama, o tem in od koga si to zvedela?« »Zelo si se spremenil, dragi moj otrok, in pri tem si skoraj vsak dan šel nekaj kupovat. Jaz sem sicer res že v letih, vendar do dve pa še znam šteti. Zelo bi se razveselila snahe, to ti dobro veš, saj vidiš, da mi ne gre več delo tako od rok kot nekdam.«

Boš videl, sin moj, vse bo prišlo tako, kot mora biti.« Vrgel se je v delo. Čeprav je bil okrog božiča popolnoma zaposlen, mu vendar Jožica ni šla iz glave. Pa mu je le nekoč prešinil srce pregovor: Vse premine, vse gre naprej, za vsakim decembrom spet pride drug maj. Čas je mineval in obema je steklo življenje po

utečenih kolesnicah. Spet sta se vozila župnik in njegov cerkvenik na Svete gore tako kot nekdam. In spet so prihajali romarji peš in na vprežnih kočijah pa tudi že z avtobusi na Svete gore. Stojnice z vsakovrstnimi spominki so stale pred gostilno pod košatim kostanjem. Proseči otročaji so se obešali na materina krila, da bi si izprosili vsaj kakšno slaščico. Najbolj je privlačil rožni venec iz barvnega peciva, vendar ga je vedno hitro zmanjkalo.

Na drugo nedeljo v avgustu je Ivan pripravljaval vprego. Stopil je v hlev in spreletela ga je groza. Luka je ležal na tleh, vse štiri moleč od sebe, in je hropel. Previdno ga je pogladil po grivi in gledal v njegove brezizrazne oči. »Luka, včeraj si bil vendar še tako živahen, mar si zbolel?« Konj pa mu seveda ni mogel dati nobenega odgovora. Pognal se je v župnišče in zaklical: »Hitro, gospod župnik, Luka leži na tleh, pridite hitro.« Presenečeni duhovnik je pustil na mizi zajtrk in stekel v hlev. »Ti moj ubogi Luka, kaj pa je s teboj?« poiskal je v žepu košček sladkorčka, vendar Luku ni bilo nič do tega. »Ostani tu in leži, midva greva kar peš na Svete gore.« Pustila sta dvodelna vrata hleva zgoraj odprta in se urno podala na pot. Nad vasjo Sv. Peter se je vila ozka pot skozi gozd proti vrhu gore, mimo hrastov, bukev, macesnov in smrek pa tudi mimo stebra s tako imenovanim povezanim križem sta šla, znamenja, ki je bilo nekdam na vseh štirih straneh umetniško pobarvano s slikarjimi blažene Device Marije, svetega Martina, svetega Jurija in svetega Jakoba. Ker je znamenje okrog leta 1612 razpokalo po sredini, so ga povezali z železnimi vezmi v obliki križa. Pa se ga je prijelo takšno ime.

Veliko romarjev, mladih in starih je bilo na poti k svoji Priprošnjici na Svetih gorah. Tudi Ančka je bila med njimi s svojo staro mamó. Gostilničar se je začudil: »Ja, gospod župnik, se je Luku kaj primerilo? Ali pa ste se morda danes pridružili spokornikom?« »Danes mi pa ni za šalo,« mu je odvrnil župnik. »Res, Luka je obolel in brž ko pridem domov, bom poklical živinozdravnika. Ah ja, dragi moj, danes ne prideva na kosi-lo. Boš že razumel, saj veš, da sem zelo zaskrbljen.« Bilo je zelo vroče na to avgustovsko nedeljo in na nebu ni bilo nobenega oblčka. Župnik je slekel svoj suknjič in hitel po bregu navzdol, Ivan pa za njim. Pri župnišču je naletel na miličnika.

Se nadaljuje

RESNOST

Lučka pride iz šole in pripoveduje mami:

»Danes je učiteljica v šoli vprašala, če lahko prinesemo sadje in sem rekla, da ga lahko.«

»Prav je, da si se obvezala, vendar pazi, da ne pozabiš. Tvoja učiteljica računa na tvoj prispevek. Takoj daj sadje v košarico in vse skupaj postavi k šolski torbi.«

OBLJUBA DELA DOLG

V življenju veliko trenutkov zahteva resnost. Obveznosti, šolske naloge, delo, obnašanje ... Če naj bo to dobro opravljeno, zahteva resen pristop. Tega se učimo vse življenje od otroških let naprej.

OKRAŠEN PLAKAT

Na primerno velik karton napiši s flomastrom, kdaj je treba biti resen.

Karton moraš seveda primerno okrasiti, da bo privabil oči in te spomnil na samemu sebi zadano nalogo. Nariši in pobarvaj okrasne trakove, s katerimi boš potem napravil okvir na kartonu in ga okrasil. Napravi še dve luknjici, potegni skozi trak in obesi opozorilni plakat v svoji sobi tako, da ti bo vedno na očeh.

Jurček pride iz šole z obvestilom o ocenah prve konference in se hudo razjoče.

»Zakaj pa jokaš?« ga vpraša babica.

»Dobil sem dve dvojki!«

»No, saj jih boš lahko popravil.«

»Sem že poskušal, pa ne gre, ker sta napisani s kemičnim svinčnikom!«

»Ta mesec vam ne morem plačati stanarine,« reče študent stanodajalki.

»To ste rekli že prejšnji mesec!« se razburi ženska.

»No, kaj nisem držal besede?«

Jure je soplesalki na plesišču že trikrat stopil na nogo in ona ga je vprašala:

»Ali radi plešete?«

»Zelo rad!« ji je odgovoril.

»Zakaj se pa potem ne naučite?«

»Če bi imel toliko dolgov kot ti, bi se bal, da bi srečal svoje upnike!«

»To se meni ne more pripetiti!«

»Zakaj pa ne?«

»Ker se vozim z avtom, oni pa hodijo peš!«

Šestletni Mihec in triletni Aleš sta listala družinski album fotografij. Ko sta prišla do poročnih slik svojih staršev, je Mihec rekel:

»To je pa dan, ko je k nam prišla delat najina mami-ca!«

»Miha, slišal sem, da si včeraj ponoči pijan in s samokolnico kolovratil po središču mesta. Škoda, da te nisem videl.«

»Saj me nisi mogel, ker si ležal v samokolnici!«

Policist je plesal z dekletom v diskoteki. Bil je zelo vroče in ona je rekla:

»Ne razumem, da so pozabili na air condition!«

»Ja, ta skupina je tudi meni najljubša!«

»Kdo mi lahko pojasni, kaj pomeni beseda sožalje?« je vprašala učiteljica učence.

»To je čestitka, če nekdo umre!« se je oglasila Mihelca.

Petrova dobra stran je hranjenje, slaba pa matematika. Učiteljica se trudi na vse načine, da bi mu razložila osnovne matematične operacije.

»Peter, ko greš od doma v šolo, ti mama da s seboj dve žemlji, ko pa prideš v šolo, ti dam jaz še tri. Koliko žemelj boš torej imel?«

»Mislim, da jih bo dovolj!«

Jože je vprašal Milana:

»Na mizi ležita pamet in kovček denarja. Kaj bi vzел?«

»Pamet!« je odgovoril Milan.

»Jaz pa denar!« se je oglasil Jože.

»Zakaj pa denar?«

»Zato ker ljudje vedno vzamejo tisto, kar potrebujejo!«

»Nisem prijatelj odvečnega govorjenja!« reče šef novemu vajencu. »Če vam pomigam s prstom, pridite k meni!«

»Tudi jaz ne govorim rad veliko. Če odkimam, pomeni, da ne bom prišel!«

Doktor pregleda pacienta na postelji v bolnišnici, se obrne k njegovi ženi in reče:

»Mrtev je.«

»Ni res!« se oglasi mož s postelje.

»Bodi tiho, doktor je študiran, bo že vedel!« nanj zavpije žena.

Ponoči, dve uri čez polnoč, pri Novakovih pozvoni telefon.

»Halo, tu Zibelnik! Vaš pes že dve uri laja!«

Naslednjo noč, točno ob dveh zjutraj, pozvoni telefon pri Zibelnikovih.

»Halo, tu Novak! Hotel sem vam le povedati, da mi nimamo psa!«

»Kje pa je tvoj sin?«

»Na fakulteti!«

»Kaj pa študira?«

»Nič. Streho prekriva!«

REŠITEV KRIŽANKE IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE: ANTON, ARS, MARTIN, TA, SLOMŠEK, L, TOMI, SLO, EGO, MS, EN, RASTLINA, D, TIARA, O, APOSTOLIK, MLV, IM, VT, OJAČANJE, ATEK, KLET.

701A12 - Dragi rojaki! Za Vašo SELITEV v domovino se Vam toplo priporočamo. – Naš naslov: Gebr. HORŽEN, Möbeltransporte, Herderstraße 36, D-40721 Hilden pri Düsseldorfu. (Telefon 02 1 03 / 44 5 62). – Informacije dobite pisno ali po telefonu v slovenščini ali nemščini.

709A02 - Jože Rebernik prodaja dobro opremljeno in preurejeno hišo, gozd in travnik na Zgornji Velki, 122/a v občini Pesnica. Cena: 80.000,00 evrov. Pokličite na tel: +49 71251 43399.

709A01 - Upokojenca iz okolice Velenja, ki živita v dvostanovanjski hiši, nudita opremljeno stanovanje paru ali posamezniku, ki se želi preseliti iz tujine. Želita si medsebojne pomoči in druženja. Tel. 03 589 36 80.

POGLED V ARHIV NAŠE LUČI NL 9/1977

Dragi moj zdomski župnik!

Prebiram Vaša pisma v Naši luči. Naj napišem nekaj misli k njim. Slovenstvo in vera je tudi meni pri srcu, tudi jaz bi rad oboje ohranil, vsaj kolikor to dopuščajo razmere.

Vaša pripomba, da so pri maši navadno prve klopi prazne in da stoji veliko ljudi pod korom, je pravilna. Da je v cerkvi spredaj prazno, je pravzaprav velika neumnost. V tej zadevi se bom vsekako poboljšal, a postopoma: prek srednjih klopi bom skušal sčasoma prodreti naprej, tako da ne bo drugim preveč padlo v oči, češ od kod naenkrat ta pobožnost.

Poskušal bom tudi malo glasneje zapeti in iti večkrat k obhajilu, ne samo enkrat v letu, četudi moram priznati, da je v meni še dokaj janzenizma, pa tudi tolažilne zavesti, da je, kadar grem k obhajilu, to zame resna stvar, ne samo navada.

Naj preidem še na slovensko zavest in na sedaj tako aktualne človeške pravice. V obojem pričakujem od Vas nekega vodstva in nasveta. Če v mejah svojih možnosti ne boste tega meni in moji družini nudili, bom razočaran.

Pričakujem, da organizirate verouk za moje otroke in za nekatere odrasle, ki tega niso mogli obiskovati doma.

Tudi upam, da nam boste pripravili kulturne in zabavne prireditve. Na prvih bom rad kaj čul o slovenski zgodovini tudi pred revolucijo. Na teh prireditvah naj se vije slovenska zastava, kot jo je narod prevzel leta 1848.

Vesel bom, če mi boste posredovali tisk, ki ga Slovenci izdajajo v zamejstvu in izseljenstvu. Privoščite mi svobodo tiska, saj je doma nisem imel.

Ne pričakujem od Vas, da me boste zagovarjali pred tukajšnjimi oblastmi za vsako nepravilnost, upam pa, da boste v važnih stvareh, ko je žaljeno moje človeško dostojanstvo ali ko mi kršijo svobodščine, ki mi pripadajo po rojstvu, povzdignili svoj glas in ne boste kot sveti Peter, ki se je bal konfrontacije z Rimom in je hotel pobegniti od tam.

Slovenski narod Vam je hvaležen za versko vzgojo, ki jo dajete nam izseljencem. Zvesti sin slovenskega naroda ste, ko nam ohranjate slovensko besedo in zavest. Če boste temu dodali še obrambo mojih človeških in državljanjskih pravic, ki so bile v zadnjih 35 letih premnogokrat zatirane, Vas bo slovenski narod ohranil v spominu kot velikega župnika.

Vaš župljan N.N., Toronto, Kanada

Zanimive slovenske povezave po svetu

Katoliška Cerkev v Sloveniji
www.rkc.si

Vlada Republike Slovenije
www.sigov.si

Koroški tehnik NEDELJA
www.nedelja.at

Katoliški tehnik DRUŽINA
www.druzina.si

Mesečnik OGNJIŠČE
www.ognjisce.si

GLAS SLOVENIJE iz Avstralije
www.glasslovenije.com.au/
glas-slovenije.htm

Slovenske mladinske organizacije
v ARGENTINI

www.sdo-sfz.com.ar
Izseljensko društvo SLOVENIJA V SVETU
www.drustvo-svs.si

Rafaelova družba
rafaelova.druzba@siol.net
www.rkc.si/rafaelova-druzba

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Vsaka beseda od 50 dalje stane 0,50 EUR. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

NAŠA LUČ Glasilo Zveze slovenskih izseljenskih duhovnikov, diaconov in pastoralnih sodelavcev v Evropi za verska, kulturna in narodna vprašanja

Izdajatelj in založnik: DRUŽINA, SI-1000 Ljubljana, p. p. 95 • **Glavni urednik:** Janez Pucelj, München, Nemčija • **Odgovorni urednik:** Ljubo Bekš, Ljubljana • **Uredništvo:** Naša luč, Poljanska c. 2, SI-1000 Ljubljana, tel.: 01/438-30-50, faks: 01/438-30-55 • **Uprava:** Krekov trg 1, SI-1000 Ljubljana, tel. 01/231-32-41, E-naslov: beksl@siol.net, E-naslov: zveza-sid@msn.com

NAROČNINA (v valuti zadevne države): Evropska zveza 27 EUR • Švedska 248 SEK • Švica 42 SFR • Velika Britanija 18 GBP • Avstralija 44 AUD • Kanada 39 CAD • ZDA 34 USD • Hrvaška 198 HRK

V ceno izvoda je vračunan 8,5 % DDV. • Revija izhaja tudi s finančno pomočjo Ministrstva za kulturo.

Naročnino lahko plačate pri poverjenikih ali na upravi. **Transakcijski račun pri NLB d.d.:** 02014-0015204714, DRUŽINA, d.o.o., s pripisom

za Našo luč, **IBAN** SI56020140015204714, **SWIFT** LJBASI2X • **Devizni račun pri NLB, d.d.:** 01000-0000200097-140-7100-1189115. • Nove naročnike sprejemajo poverjeniki in uprava. **Grafična priprava:** Atelje Villa, d.o.o., Il. Bistrica • **Tisk:** Formatisk, d.o.o.

ZVEZA SLOVENSКИH IZSELJENSKИH DUHOVNIKOV, DIAKONOV IN PASTORALNIH SODELAVCEV V EVROPI

ANGLIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LONDON
62, Offley Road, LONDON SW9 0LS
T/F (*44) 020. 7735 6655
spletna stran: <http://home.btconnect.com/skm-London/>
župnik: **Stanislav Cikanek**
e-naslov: cikanek@msn.com

AVSTRILA

SLOVENSKI PASTORALNI CENTER DUNAJ
Einsiedelgasse 9-11, 1050 WIEN
T (*43) 01. 5442 575, F (*43) 01. 5442 575 13
župnik in delegat: **Anton Štekl**
e-naslov: toni.stekl@gmail.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA LINZ
župnik: **Anton Štekl** (glej Dunaj)
informacije: **Anton Zore**, T 07. 3200 4588

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA GRADEC
Mariahilferplatz 3, 8020 GRAZ
T (*43) 0316. 7131 6924
župnik: **p. mag. Jože Lampret**

SLOVENSKA ŽUPNIJA VORARLBERG
Kirchweg 6, 6841 MÄDER, Vorarlberg
T (*43) 05. 5236 2166, F (*43) 05. 52 36 21 666
M (*43) 066. 4526 0667
župnik: **Janez Žagar**

SLOVENSKA KAT. MISIJA SPITTAL
Drau Marienkapelle, Villacherstr., SPITTAL
župnik: **mag. Jože Andolšek**
Št. Primož 65, 9123 Št. Primož
T (*43) 042. 3927 19

BELGIJA - NIZOZEMSKA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA EISDEN
Guill. Lambert laan 36, 3630 EISDEN
T/F (*32) 089. 7622 01, M 0476. 8621 60

SLOV. PASTORALNI CENTER BRUSELJ
Av. Couronne 206 Ixelle, 1050 BRUXELLES
T/F: (*32) 02. 6477 106
e-naslov: cpshxl@msn.com

FRANCIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA PARIZ
3, Impasse Hoche, 92320 CHATILLON
T (*33) 1 42 53 64 43,
župnik in delegat: **Jože Kamin**
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA MERLEBACH
14, r. du 5 Decembre, 57800 MERLEBACH
T (*33) 03. 8781 4782,
T mljn (*33) 03. 8701 0701
župnik in delegat: **Jože Kamin**,
e-naslov: kaminjoseph@aol.com

duhovnik v pokoj: **Anton Dejak**
9, rue Saint Gorgon, 57710 AUMETZ
tel. (*33) 03. 8291 8506

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA NICA
6, rue Vernier, 06000 NICE
T (*33) 04. 9388 5851
župnik: **Štefan Čukman**

HRVAŠKA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST ZAGREB
oskrbovana iz Slovenije. Informacije:
dekan **Anton Trpin**, T (*386) 07. 3380 015
Trubarjeva 1, 8310 Šentjernej
e-naslov: zupnija.sentjernej@rck.si

ITALIJA

SLOVENSKA KATOLIŠKA SKUPNOST RIM
Via Appia Nuova 884, 00178 ROMA
T (*39) 06.7184 744, F 06. 7187 282
rektor **msgr. dr. Jožko Pirc**
e-naslov: rettore@slovenik.it

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST MILANO
cerkev Corpus Domini, ul. Canova 4
župnik: **Karel Bolčina**, T (*39) 0481. 21849
M 0338. 1958 889, F 0481. 5192 17
Trg sv. Andreja 1/a, 34170 Gorica/Italija
e-naslov: donkarel@tiscali.it
informacije: **K. Donno**, T 02. 3800 8218

NEMČIJA

SLOVENSKA DELEGATURA
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089.2193 7900, M 0173.9876 372
F (*49) 089. 2193 79016
e-naslov: zveza-sid@msn.com
delegat: **msgr. Janez Pucelj**
e-naslov: jpucej@msn.com

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA BERLIN
Kolonnenstr. 38, 10829 BERLIN
T (*49) 030. 7845 066, T 030. 7881 924
F 030. 7883 339
spletna stran: www.skamberlin.de
župnik: **Izidor Pečovnik**
e-naslov: dori@skamberlin.de

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ESSEN
Bausemshorst 2, 45329 ESSEN
T (*49) 0201. 3641 513
T/F (*49) 0201. 3641 804
spl. stran: www.slomissija-essen.de
župnik: **Alojzij Rajk**
M (*49) (0)173/340.82.95
e-naslov: skm.essen@freenet.de
alozij.rajk@rck.si

za Slovence v nadškofiji Köln
odgovoren delegat **Janez Pucelj**
pomaga **Martin Mlakar**

SLOVENSKA KAT. ŽUPNIJA FRANKFURT
Mathildenstr. 30 a, 60599 FRANKFURT
T (*49) 069. 6365 48, F 069. 6330 7632
spletna stran: www.skg-frankfurt.de
župnik: **Martin Retelj**
e-naslov: martin@skg-frankfurt.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MANNHEIM
Römerstrasse 32, 68259 MANNHEIM
T (*49) 0621. 285 00, F 0621. 7152 106
Spl. stran: www.skm-mannheim.de
župnik: **Janez Modic**
e-naslov: janez@skm-mannheim.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA INGOLSTADT
Aventinstr. 25, 85051 INGOLSTADT
T (*49) 0841. 590 76, T/F 0841. 9206 95
župnik: **Stanislav Gajšek**
e-naslov: stanislav.gajsek@gmx.net

SLOVENSKA KAT. MISIJA STUTTGART
Stafflenbergstr. 64, 70184 STUTTGART
T (*49) 0711. 2328 91, M 0178. 4417 675
F (*49) 0711. 2361 331
spletna stran: www.skm-stuttgart.de
župnik: **dr. Zvone Štrubelj**
e-naslov: zvones@gmx.de
župnik-sodelavec: **Igor Krašna**
Am Lehenweg 18, 70180 Stuttgart
tel. (*49) 0711. 3417 720
e-naslov: januarij@hotmail.com

SLOVENSKA KAT. MISIJA AUGSBURG
Klausenberg 7c, 86199 AUGSBURG
T/F (*49) 0821. 979 13, M 0173.5937 313
župnik: **Roman Kutin**
e-naslov: roman.kutin@gmx.net

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ULM
Neukirchenweg 63 A, 89077 ULM
T (*49) 0731 - 37 99 670
župnik: **Roman Kutin**, (glej Augsburg)
voditelj: **dr. Marko Dvorak**
e-naslov: marko.dvorak@t-online.de

SLOVENSKA KAT. MISIJA MÜNCHEN
Liebigstr. 10, 80538 MÜNCHEN
T (*49) 089. 2219 41, F 089. 2193 79016
e-naslov: slovenischsprachige-mission.muenchen@erzbistum-muenchen.de
spletna stran: www.skm-muenchen.de
župnik: **Marjan Bečan**
e-naslov: mbecan@erzbistum-muenchen.de
pastoralni sodelavec **Slavko Kessler**
e-nasl.: skessler@erzbistum-muenchen.de

SRBIJA

SLOVENSKA KAT. SKUPNOST BEOGRAD
Hadži Milentija 75, 11000 BEOGRAD
T (*381) 11 308 55 85, F (*381) 11 308 55 84
župnik: **msgr. Jože Hauptman**

ŠVEDSKA

SLOVENSKA KAT. MISIJA GÖTEBORG
Parkgatan 14, 411 38 GÖTEBORG
T/F (*46) 031. 7115 421,
spletna stran: www.slovenskamisija.org
župnik: **Zvone Podvinski**
e-naslov: zvone@kristuskonungen.se
zvone.podvinski@rck.si

ŠVICIA - LIECHTENSTEIN

SLOVENSKA KATOLIŠKA MISIJA ZÜRICH
Hallwylstrasse 60, 8004 ZÜRICH
T (*41) 044.3013 132, M 079. 7773 948
F (*41) 044. 3030 788
spletna stran: www.slomissija.ch
župnik: **mag. David Taljat**
e-naslov: taljat.david@econophone.ch

Rojaki iz Stuttgarta na srečanju v moji domovini na Goričkem

Občestvo duhovnikov ob škofu dr. Petru Štumpfu

Fanči Forjan iz Schorndorfa je s svojo družino in s Tomčevimi dolgo pripravljala srečanje na Goričkem.

Številni rojaki na ogledu največjega gradu na Slovenskem

Rojak Martin Keber se je že dolgo veselil srečanja na Pertoči.

V dvorani so zaigrali tudi Kmečki muzikantje.

*Župnik
Jožko Vinkovič
blagoslavlja
prinesene
dobrote.*

Na skupnem kosilu pri Ferencovih

Naši vrli možje na grajski kočiji

